

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

JA NAV ZEMES, NAV ARĪ VALSTS!

Saruna ar Lauksaimnieku organizāciju
sadarbības padomes valdes priekšsēdētāja
vietnieku ES jautājumos,
Latvijas Bīskopības biedrības
valdes priekšsēdētāju **Armandu Krauzi**

ĻOTI SVARĪGA IR MŪSU AKTIVITĀTE!

DDD: Šā gada maijā
beigsies ierobežojumi, kas
ārzemniekiem liedza iegā-
dāties Latvijas zemi. Četrus

apturēt zemes izpārdošanu
ārzemniekiem. Protams,
tas var *atsisties* pret deputā-
tiem, viņi var pateikt, ka tā
ir mulķošana. Tomēr kaut
kas ir jādara.

DDD: Kas notiek tad,
kad ir savākti desmit tūk-
stoši paraksti?

“Katra valsts pastāvēšanas pamatā ir
trīs stūrakmeņi: zeme, iedzīvotāji un
suverēnā vara. Diemžēl pēdējo jau daļēji
esam atdevuši Eiropai, Briselei...”

mēnešus pirms aizlieguma
atcelšanas jūs interneta
portālā “Manabalss.lv”
esat uzsācis parakstu vāk-
šanu, lai tiktu ierosināts
referendums, kas varētu
apturēt šos latviešu tautai
neizdevīgos noteikumus.

Armands Krauze: Tieši
tā. Parakstu vākšanas mēr-
ķis ir nepieļaut zemes pār-
došanu ārzemniekiem, taču
problēma ir tā, ka portālā
“Manabalss.lv” savāktie pa-
raksti nevar tiešā veidā ie-
rosināt referendumu. Tiek
vākti paraksti, ko iesniedz
Saeimas deputātiem, lai viņi
ierosina referendumu. Šis ir
lētākais ceļš, kā iespējams

A.K.: Kad paraksti ir sa-
vākti un iniciatīva nokļūst
līdz Saeimai, ir divi scenā-
riji: vai nu Saeima ierosina
referendumu par aizliegu-
mu ārzemniekiem iegādā-
ties Latvijas zemi, vai arī
viņi to noraida. Aizliegt
vai atļaut tirgot ārzemnie-
kiem zemi ir jautājums,
kas attiecas uz Eiropas
Savienību, bet Satversmē
noteikts, ka par šiem jau-
tājumiem **var** ierosināt re-
ferendumu. Taču Saeima
var arī noraidīt ierosinā-
jumu un nerīkot referen-
dumu.

DDD: Būtu neloģiski, ja
Saeima neļautu Latvijas

pilsoniem nobalsot referen-
dumā.

A.K.: Saeima tā var rī-
koties. Referendumu par
eiro ieviešanu arī nerīkoja,
atrunājoties, ka vienreiz
tas esot lemts un otrreiz to
darīt nedrīkstam.

DDD: Vai tad šis argu-
ments attiecas arī uz aizlie-
gumu ārzemniekiem pirkt
Latvijas zemi? Kad tad
mēs par to balsojām?

A.K.: Kad stājāmies Ei-
ropas Savienībā. Iestāšanās
ligumā esot bijušas šīs lietas
norunātas. Bet sabiedrība
jau par to nebija informēta
– vai tad kāds izlasīja iestā-
šanās līgumu?! Nevienš tad

arī nestāstīja sliktās ziņas,
ka tagad zeme būs jāpār-
dod pilnīgi visiem un ka
automātiski balsojam par
atteikšanos no sava lata.

DDD: Pieņemsim, ka
mūsu Saeima tomēr ierosi-
na referendumu.

A.K.: Tad ļoti svarīga būs
iedzīvotāju aktivitāte. Ja
neaizies likumā noteiktais
iedzīvotāju skaits, tad re-
ferendums nebūs izdevies.
Ja aizies, tad, esmu pārlie-
cināts, vairākums nobal-
sos par aizliegumu pārdot
zemi ārzemniekiem. Tālāk
būs kutelīgākā situācija.

Turpinājums 4. lpp.

Šajā numurā lasiet!

LINGVISTISKĀS ATTIEKSMES PROBLĒMA LATVIJĀ

→ 2. lpp.

IR LIKUMI, KAS SPĒCĪGĀKI PAR MUMS

Saruna ar Rīgas Austrumu klīniskās
universitātes slimnīcas “Gaiļezers”
Terapijas nodaļas vadītāju, internistu
Edmundu Jansonu

→ 3. lpp.

LAI NEAIZMIRST BAIGO GADU!

→ 6. lpp.

PADOMĀSIM PAR TO

→ 6. lpp.

UPURA SALIEDĒŠANĀS AR VARMĀKU IR BEZDIEVĪBA

→ 7. lpp.

Trijos teikumos...

VĒLĒJUMS. UZDEVUMS. AICINĀJUMS.

Visu latviešu patriotu vienīgais pieejamais un galve-
nais laikraksts ir “DDD” ar nemainīgu latviešu nacio-
nālo nostāju, tādēļ mans vēlējums visai “DDD” redakci-
jai, “DDD” autoriem, “DDD” lasītājiem un Nacionālajai
frontei – **veselību, enerģiju, izturību, veiksmi un
drosmi, lai mūsu Dievs jums visiem palīdz!**

Gribu aicināt visus latviešu patriotus, “DDD” autorus
un lasītājus: lai radošā darbība tiktu virzīta uz “DDD”
izvirzīto dižo mērķu sasniegšanu, uz rīcību, uz ieilgušā
4. maija pārejas perioda nobeigumu un 18. novembra
Latvijas atjaunošanu, uz to kļūdu analīzi un novērša-
nu nākotnē, kuru dēļ Saeimas darbs bija jāaptur, kā arī
pārskatīt visus likumus, tos pielabot, ievērojot pēdējo,
vairāk nekā 20 gadu ilgo Saeimas bezatbildīgo rīcību,
lai tiktu atrasti ceļi, pa kuriem iet, lai visi Latvijas pa-
trioti un viņu atbalstītāji apvienotos vienā vienīgā veselā
partijā, viena kopīgā dižā uzdevuma atrisināšanai, zinot,
ka pirms okupācijas Latvijas tauta bija viena no pārti-
kušākajām Eiropā..., lai izskaustu slinkumu, vienaldzi-
bu, nodevību un alkatību kopā ar savtīgām interesēm,
lai viss tiktu virzīts uz veiksmīgu, draudzīgu sadarbību
pareizā risinājuma meklējumos, nepieļaujot šķelšanos,
“matu skaldīšanu” un nesaskaņas, jo vienīgi disciplinēti,
kopsolī vienotā pulkā varam iet ceļā uz dižo, visas mūsu
tautas pārtības kopīgo mērķi, lai visiem būtu darbs un

maize, lai attīstās kultūra un latviešu tautas māksla,
izglītība, sports un zinātne, izveidota darbspējīga sava
slepenpolīcija, kura spētu atklāt prezidenta pils dedzinā-
tājus un pasūtītājus, pirmā Latvijas prezidenta kapak-
meņa apgānītājus, spiegos un Latvijas tautsaimniecības
grāvējus, visas lietas novest līdz atklātai tiesai, lai būtu
patiesa, izsmeloša un pamācoša informācija par tautas
dzīves līmeņa uzlabošanas ceļiem un tautsaimniecības
attīstīšanu Polijā, Baltkrievijā, Čehoslovākijā, Ukrainā,
Ungārijā, Moldovā, Rumānijā un citās valstīs, kuras ofi-
ciāli atbrīvojās no komunistu kundzības, lai te atsāktu
strādāt Latvijas Valsts banka, tā izveidotu nodaļas vi-
sās pilsētās, ciemos, pagastos un novados, lai apkalpotu
Latvijas tautu paši, nevis lai ārzemnieki pelnītos, turot
mūsu naudas maciņus..., lai kopīgi ministri – finansisti,
ekonomisti, diplomāti – izrēķinātu un piedzītu PSRS no-
darītos zaudējumus Latvijai, izveidotu svešzemniekiem
tieksmi pamest Latviju, organizēt to izceļošanu uz savu
etnisko Dzimteni, aicināt un strādāt, lai visi latvieši at-
grieztos Latvijā, jo tā ir **vienīgā latviešu zeme!**

Lai mums, visiem Latvijas patriotiem, ir **gudrība,
spēks un veiksmē ceļā uz mūsu DIŽO MĒRĶI!**

Gunārs Dzenītis
Rīgā

VEIKLI NOMASKĒJIES UN KLUSI LIENOŠS

A.V.Gremze

Mārupē

Ja pašreizējā kosmopolitiskajā patērētāju sabiedrībā nākas sastapt kādu ar gaišu skatu uz dzīvi esošu cilvēku, tad arī no viņiem būs maz tādu, kuri spēs saprast, ka daudzējādā ziņā ciņa frontes ierakumos var būt vienkāršāka nekā ciņa ar valsts iekšējiem ienaidniekiem. Frontē zini, ka tavš ienaidnieks ir tur – otrpus grāvjiem, tikai jāuzmanās, lai tas nenokļūst tev aizmugurē, veikli nomaskējies un klusi lienošs.

Tāds pats – lienošs un nomaskējies – ir arī valsts iekšējais ienaidnieks. Tas ir nomaskējies ar valsts pastāvošo likumdošanu, valsts karogu un himnu,

aplinkus ceļiem uzziņām, ka ieslodzījuma vietās latviešu valodu vispār nevar dzirdēt... Un kā gan citādi, ja okupācijas gados visos lielākajos celtniecības objektos tika nodarbināti no Krievijas uz šejieni pārvietotie kriminālnoziedznieki, kam līdz soda termiņa beigām bija atlicis vien gads, un pēc tam viņi ārpus kārtas saņēma dzīvokļus.

Es nezinu nevienu valsti, kas būtu šādi atjaunota – ar un uz ienaidnieku bāzes. Šādu eksperimentu pielauj tikai “liberālā demokrātija”, kuras apoloģētiem ir pilnīgi vienalga, kāda kvalitāte ir pūlim – galvenais, lai tas nespētu domāt pats ar savu galvu! Jo šis pūlis ir raibāks, jo vairāk dažādu viedokļu, kas dod iespēju uzspiest ti-

“Šo visu neprātu var dēvēt par 4. maija režīma nopelniem – ar vēl nepieredzētu glēvumu atdodot vienu pozīciju pēc otras.”

kas liberālajā demokrātijā ļauj saņemt priekšrocības, par kādām tie, kuri ir lējuši savas asinis par savu valsti, šajos apstākļos var tikai sapņot. Šo iekšējo ienaidnieku rokās var nonākt viss, uz kā balstās nacionālās valsts neatkarība un brīvība, sākot ar valsts valodu, izglītību, darba iespējām, stratēģisko informāciju, pat ar iespējām protestēt.

Pie mums ienaidnieka masas pārsvara rezultātā tiek pamesti ierakumi iekšējā frontē un tiek ļauts, lai ienaidnieks netraucēti izvaro ne jau atsevišķus cilvēkus, bet visu valsti. Tādos apstākļos viņš viegli panāk savu uzvaru ar tramvaja biļeti, piedeklarējot sev postā iedzītos, bet pārējos aizdeklarējot uz Anglijas zemeņu dobēm.

Ciņa par neatkarību no režīma puses tiek iedomāta kā gulēšana mīkstos pēļos – kopā ar okupantiem. Lai tikai matiņš nenokristu no galvas un, pamostoties no saldā miega, viss, kā nākas, būtu uz brokastu galda.

Ja mēs pametam ierakumus valsts iekšējā frontē, kļūst iespējams mums uzbrukt no jebkuras vietas jebkurā laikā, izmantojot ne tikai mūsu Satversmi, bet arī policiju, robežsargus, valsts kontroles orgānus. Šie uzbrukumi no iekšējiem ienaidniekiem sākas jau ar Pilsoņu kustības neitralizēšanu, ar ienaidnieku rokās esošajām bankām, ar visu mūsu tradicionālo ražošanas uzņēmumu un ražošanas veidu likvidāciju, atstājot tikai tās nozares, kurām paredzēts apkalpot okupantus. Cik vairs un kas ir palicis latviešu rokās?!

Visos ienaidnieku noziegumos tiek rūpīgi slēpti viņu uzvārdi, lai patiesos apstākļus ēna kristu uz latviešiem. Pat parasto kriminālo noziedznieku uzvārdi tiek slēpti. Kāpēc neatklāj, cik cietumos starp krimināli notiesātajiem ir latviešu un cik krievu? Tikai pa

kai vienu vienīgo: proti, to, ka nekas nav labāks par liberāliem. Tiek stāstīts, ka tie, kuri pašreizējā cīņās par savas valsts neatkarību, ir veltīgi upuri, bet tikai tie, kuri spējuši piemēroties jebkurai varai, ir “īstie varoņi”, pat, ja bradājuši pāri nevainīgu upuru līķiem.

Ja cilvēks savu lielāko mūža daļu pavada aiz restēm cietuma kamerā, tās viņam kļūst par visstabilākajām mājām, kur jumts virs galvas un vismaz kaut kāds maizes kumoss mutē. Tā tas bieži notiek arī ar cilvēkiem, kam nav bijusi iespēja izjust patiesas brīvības spirdzinošo gaisotni un nācies pārtikt tikai ar svešu varu atmesto labumu. Tādiem ar tramvaja biļeti pietiek, lai ierakumi paliktu tukši...

Par to, lai šāds stāvoklis saglabātos, neatlaidīgi rūpējas nacionālās valsts ienaidnieki, bez kautrēšanās izmantojot “liberālās demokrātijas” doto iespēju – ar aziātisku cinismu un citu tautu šovinistisku nicināšanu.

Šo visu neprātu var dēvēt par 4. maija režīma nopelniem – ar vēl nepieredzētu glēvumu atdodot vienu pozīciju pēc otras. Lai sev nodrošinātu stabilitāti turpinājumā okupācijas gados izcīnītajām privilēģijām, režīms nešaunoties upurē latviešu tautu savai personiskajai labklājībai.

Pat Jaunā gada novēlējumos neviens prezidents – ne Valsts prezidents, ne Ministru prezidents – ne uzdrošinājās tiešā veidā uzrunāt latviešus, it kā mēs te būtu ciemiņi. Tikai ar bolševiku vai liberālās ideoloģijas palīdzību šādi indivīdi var tik prezidenta godā celti, jo ir citīgi Viļa Lāča, Kalnbērziņa un Kirhenšteina iedibināto tradīciju turpinātāji.

Bet katrs saprātīgs latvietis, kurš redz tālāk par savas mājas sliekšni, jūt jaunu vēsmu tuvošanos, tādēļ mums ir jābūt gataviem to pienācīgi saņemt.

LINGVISTISKĀS ATTIEKSMES PROBLĒMA LATVIJĀ

Normunds Melderis

Turpinājums no iepriekšējā numura

LATVIEŠU VALODA TIRDZNIECĪBAS SFĒRĀ

Attieksme pret latviešu valodu ir jūtama arī citās dzīves sfērās. Tā, piemēram, varam pārvērt, kā ir mainījušies veikalu nosaukumi pēdējo gadu laikā. It īpaši tas jūtams Rīgā, pilsētas centrā, kur par dominējošo ir kļuvusi angļu valoda. Vai tā ir uzņēmēju izpratne par to, kas ir vērtīgāks? Šajā gadījumā uz svaru kausiem tiek likta latviešu un angļu valoda.

“Tas notiek it kā nemanāmi – ar pakāpeniskas pieradināšanas palīdzību, kas rada iespaidu, ka viss taču ir kārtībā, viss notiek un ir kā parasti.”

Lai arī lielākā daļa pircēju noteikti ir latviski, nevis angļiski runājoši, tomēr vēlme maksāt meslus angļu valodai (protams, uz latviešu valodas rēķina) izpaužas arvien plašāk un biežāk. Domājams, ka patiesais ekonomiskais jeb biznesa ieguvums angļiskajā gadījumā ir visnotaļ minimāls. Tāpat var prezumēt, ka pircēja attieksmi tas arī nemaina. Ar to ir jāsaprot, ka diez vai latviešu pircējs šādu veikalu ignorēs angļiskā nosaukuma dēļ – drīzāk uztvers, kā “augstākas kategorijas”, savukārt veikālā ienākušo ārzemnieku skaitu šāds

nosaukums būtiski nepalielinās. Tas vairāk ir vērtību (valodas!), nevis naudas jautājums.

Vēl viens fakts, kas liecina, ka latviešu valodas vērtība un lietā likšana samazinās, ir lielo lielveikalu iekšējās pastāvošā latviešu un krievu valodas paralelitate, kāda 90.gados, tas ir, pēc Latvijas neatkarības atjaunošanas nebija iedomājama. Pašlaik gandrīz ikvienā lielveikalā reklāma un informācija pa vietējiem skaļruņiem tiek sniegta abās valodās. Vienlaikus reklāma, kas, pirmkārt, ir paredzēta krievu valodā runājošajiem, tiek atskaņota tikai krievu valodā.

Parasti iepriekš minētā parādība tiek attaisnota ar pazīstamo teicienu: “Klientam vienmēr taisnība.” Tas nozīmē: ja klients ir krieviski runājošs, tad viņam informācija un reklāma ir jāpasniedz krievu valodā, nepadomājot par to, kā tobrīd jūtas latviešu pircēji, it īpaši pēc bēdīgi slavenā referendumā par krievu valodu kā otru valsts valodu Latvijā. To var teikt gan par vizuālo un akustisko reklāmu veikalos, gan par pircēju apkalpošanu vispār. Tas nozīmē, ka krievu valodā nerunājošu latvieti darbā

nekā latviešu. Piemēram, konservu ražotāja “Kuršu zeme” vai “Kurland” uzraksti uz preces krievu valodā ir būtiski lielāki nekā latviešu valodā. Tāpat ir

sākumu laikā. Tas notiek it kā nemanāmi – ar pakāpeniskas pieradināšanas palīdzību, kas rada iespaidu, ka viss taču ir kārtībā, viss notiek un ir kā parasti.

“Vēl viens fakts, kas liecina, ka latviešu valodas vērtība un lietā likšana samazinās, ir lielo lielveikalu iekšējās pastāvošā latviešu un krievu valodas paralelitate.”

jāņem vērā, ka uz importētām precēm veikalā sagatavotais un uzlīmētais tulkojums krievu valodā ir ne mazāk bieži redzams kā latviešu, lai arī Latvijā Valsts valodas likums kā obligātu nosaka tikai latviešu valodu. Šī problēma ir attiecināma arī uz dažādu speciālo (elektronisko) preču instrukcijas pieejamību latviešu valodā, pērkot preces. Ierasta prakse, ka precei krievu valodā instrukcija ir gandrīz vienmēr, bet latviešu valodā – bieži nav.

Īpaši nepakavēšos pie tiem gadījumiem, kad pakalpojumu sfērā latviešu valodas nelietošana nebūt nav izmisis retums. Tiesa, tas nav tik izplatīts kā padomju laikos. Tāpat īpaši nepakavēšos pie valodas lietošanas politikas privātuzņēmumu iekšienē. **Tur ir mežonīgs latviešu valodas lietojuma problēmu okeāns.** Tas ir atsevišķa raksta vērts temats.

LATVIEŠU VALODA PUBLISKOS PASĀKUMOS

Līdzīgu ainu varam vērot arī atsevišķos sporta pasākumos, kad latviešu un krievu valodas ir vienādā statusā. Piemēram, Kontinentālās hokeja līgas čempionāta spēļu laikā, kad spēlē Rīgas “Dinamo” komanda, informators gluži kā padomju laikos sniedz informāciju latviešu un krievu valodā. Lieki teikt, ka tad, kad Rīgas “Dinamo” spēlē Krievijā, vietējais informators latviešu valodā informāciju nesniedz. Tas pats notiek arī Latvijas hokeja izlases spēļu laikā, kad mūsu valstsvienība aizvada pārbaudes spēles ar Krievijas vai Baltkrievijas izlasēm. Pēc starptautiski ierastā standarta loģiski, ka informācija būtu jāsniedz informācija latviešu (valsts) un angļu (Starptautiskās hokeja federācijas oficiālajā) valodā, taču praksē informācija tiek sniegta latviešu un krievu valodās.

Tādējādi krievu valoda pēdējo gadu laikā turpina uzvaras gājienā dažādu sporta, kultūras, masu pa-

Vēl viena tendence ir dažādu sporta, kultūras un citu masu pasākumu (bieži tie nemaz nav starptautiski) laikā lietot tikai angļu valodu. Nesen starptautiskās sacensībās daļslidošanā Rīgā informators runāja tikai un vienīgi angļu valodā. Par latviešu valodu tika piemirsts. Turklāt tas būtībā palika nepamanīts. Protams, pasākuma rīkotājus varētu par to sodīt. Taču attieksmi tas diez vai mainītu.

SECINĀJUMI

Būtībā valodas politika Latvijā ir latviešu, krievu un angļu valodas cīņa par vietu zem saules. To var attiecināt gan individuāli, gan kolektīvajā līmenī. Latvijas lielākā problēma ir tā, ka sabiedrība ir ļāvusi citām valodām ieņemt neadekvāti būtisku lomu dzīvē. Turklāt nereti, tas notiek it kā objektīvi pieņemamā piesegā.

Bieži zem saukļa “Katra jaunapgūta valoda paplašina cilvēka redzesloku!” notiek latviešu valodas īpatnsvara mazināšanās praktiskās lietās, bet galvenais – pašu latviešu samazinātā latviešu valodas vērtējumā, tātad domāšanā. Vienlaikus krieviski runājošo vidū Latvijā šāda doktrīna attiecībā uz savu dzimto un citām valodām ir samērā sveša. Tādējādi tiek radīts iespaids, ka valodas, pirmkārt, ir jāapgūst latviešiem, lai viņi būtu konkurētspējīgi, savukārt krieviski runājošo vidū tiek izcelta krievu valodas pašpietiekamība. Būtībā netieši šādu domāšanu (latviešu valodas mazvērtību!) akceptē arī lielākā daļa latviešu, kas ir vissliktākais.

Šo latviešu valodas lomas un prestiža problēmu varētu skatīt vēl daudzās citās jomās. Un aina būtu samērā līdzīga. Katrs lasītājs noteikti varētu izstāstīt savu līdzīgu stāstu, novērojumu, pieredzi. Latvijā tā ir neizsmejama. Taču, kā jau minēju, lai izprastu jautājuma nopietnību, tas nav nepieciešams. Ar šajā rakstā minēto varētu pilnīgi pietikt. Tālāk jau būtu jāseko zināmām konsekvencēm – secinājumiem un attiecīgai darbībai.

IR LIKUMI, KAS SPĒCĪGĀKI PAR MUMS

Saruna ar Rīgas Austrumu klīniskās universitātes slimnīcas “Gaiļezers” Terapijas nodaļas vadītāju, internistu **Edmundu Jansonu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

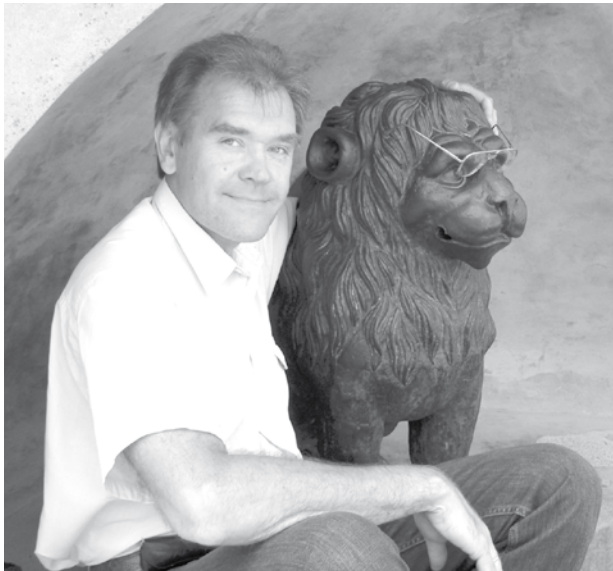
CĪŅA PAR SAVU EKSISTENCI

Edmunds Jansons: Eiropai ir liels izaicinājums un pēdējais laiks domāt, kā sevi saglabāt. Mēs diemžēl esam zemākā reproduktīvā līmenī nekā Austrumu tautas Indijā, Ķīnā u.c. Viņi mūs pilnībā var pārplūdināt un fiziski, ar savu spēku, ar savu masu nospieš. 60 procenti pasaules iedzīvotāju dzīvo Āzijā, bet Eiropā – tikai 10 procenti! Iedomājieties, ie brauc Latvijā viens miljons ķīniešu – niecīga daļa no visas lielās Ķīnas populācijas! Kā mums nenoslīkt šajos viļņos, kas mums tagad lēnām kaut kur pie vārtiem jau skalojas? Mēs nezinām, kā būs pēc 20 gadiem. Mani, godīgi sakot, šī lieta arī ļoti nodarbina. Šo jauno situāciju mēs nedrīkstam aizmirst.

laiku tādā kā milzīgā upē straume nes, un tu centies pieķerties pie balķīša, bet viņš pēkšņi apgāžas, un tās cerības, ka esi nonācis uz zaļa zara, izkūp... Ir sajūta, it kā visu laiku cīnāmies, brīžiem sliktam, dažī aizrijas, dažī apmulst, un līdz ar to ir milzīgs mulis.

DDD: *Ir vajadzīgs liels gara spēks un pašreizējā dzīve, tikai tā ir iespējams noturēties virs ūdens – vai piekrist?*

E.J.: Manuprāt, daži tik tiešām vienkārši ir noguruši. Un, ja runājam par mūsu garīgo spēku, tad daudzpartiju sistēma parāda, kā mēs diemžēl ar grūtībām konsolidējamies. Katram gribas kaut kādu savu partiju, un tu sāc domāt, kāpēc tas viss ir vajadzīgs? Domāju, ka latviešu nav tik daudz, lai dibinātu n-tās partijas. Godīgi sakot, es īstenībā nesaprotu – tā vairs nav interesēšanās par savu valsti, savu tautu.

pats arī esmu saistīts ar citas kultūras tradīcijām, jo nodarbojos ar Austrumu medicīnu. Kad pabeidzu skološanos, ar skolotāju un kolēģiem aizgājām uz ķīniešu restorānu to nosvinēt. Apkārt sēdēja ķīnieši un runāja savā valodā, un es aptvēru, ka neko nesaprotu – tā nebija ne angļu, ne krievu, ne vācu, ne franču valoda... Es neesmu aizbraucis uz Ķīnu, bet viņi ir tepat Latvijā, Rīgas centrā. Mani, godīgi sakot, šis jautājums ļoti nodarbina.

DDD: *Protams, lai apgūtu citas tautas kultūras sasniegumus, nav ar šo tautu jādzīvo vienā “komunālajā dzīvoklī”... Esmu pārliecināta, ka jūs, pametot vērtīgāko no Austrumu medicīnas, vienlaigā paliksiet latvietis un savas iemaņas cilvēku ārstēšanā izmantosit kā latvietis, nevis kā ķīnieš. Bagātinot savu apziņu arī ar citas tautas kultūru, cilvēks nezaudē savu nacionālo kultūru un identitāti. Tomēr man ir jautājums: kādēļ jūs pievērsāties Austrumu medicīnai? Vai tad ar Rietumu zināšanām medicīnā jums nepietiek?*

E.J.: Pienāca laiks zināmai atklāsmei. Tagad domāju, kāpēc bija vajadzīgi 25 gadi medicīnā, lai nonāktu līdz pašreizējiem secinājumiem un attieksmei. Ne Austrumu, ne Rietumu medicīnai nav ne vainas, abām mērķis ir viens: palīdzēt slimiem cilvēkiem, atbrīvot viņus no ciešanām un darīt veselus. Tomēr Austrumu medicīnai visticamāk ir daudz senākas saknes. Kāpēc es tai pievērsos? Tādēļ, ka, zinot savu labo izglītību un medicīnisko kvalifikāciju, tomēr nereti nespēju gūt atbildi, kāpēc ar cilvēku tieši tas šobrīd ir noticis? Es redzu, ka viņš kaut kādā ziņā ir mainījies – pārmaiņas ir sejā, mēlē, nagos, acīs, ausīs... Daudzi ārsti to neņem vērā, bet, saskatot līdzīgus gadījumus, man radās jautājums: kādēļ?

Man nav skolotāja, kas man visu varētu iemācīt, bet es sapratu, ka šī mazliet citādā senās kultūras

cilvēku uztvere papildina to, ko es zinu kā tradicionālās medicīnas pārstāvis.

DDD: *Tātad jūs abus virzienus apvienojat?*

E.J.: Darbojas gan Rietumu, gan Austrumu medicīnas likumi, un, ja tos var salikt kopā, tad, manuprāt, tiek sasniegts ideālais variants. Būtibā mērķis, kā jau teicu, ir slimajam cilvēkam sniegt palīdzību, lai izārstētu viņu. Ja mēs šo cilvēku varētu atvērt kā grāmatu, paskatīties un saprast – kļūda ir tur, tur un tur – un zināt, kā to izlabot, izdzēst, pārtaisīt, pārrakstīt, tad tas būtu tuvu Dieva sūtībai. Manuprāt, cilvēks uz to tiecas, bet atklājas arvien jauni nospēpumi.

Aizvien esmu brīnījies, cik Radītājs ir bijis gan gudrs, gan izšķērdīgs. Padomāsim – cilvēkā kā individuā ir ievadīti tik daudz dažādu bioloģisko procesu, dažādu formulu, dažādu molekulu, kurus mēs atklājam un atklājam; pirms 10 gadiem to vēl neviens nezināja, tagad to jau zina, taču nezina to, ko zinās pēc 10 gadiem... Cilvēka ķermenis ir ļoti sarežģīts, un tad vienā brīdī šī fantastiski pielāgotā sistēma gluži vienkārši aiziet bojā. Vai tas viss bija radīts tikai šajam dzīves posmam? Tad kāpēc mēs nevarējām palikt elementārā baktēriju līmenī?

DDD: *Mēs pieskaramies dzīvības un dzīves jēgas jautājumam, un atbildi uz to nav iespējams gūt tikai no fiziskās pasaules parādībām. Pēc manām domām, ārsti daudz spētu dot cilvēku veselībai, ja sāktu pētīt Smalko Pasauli un Kosmiskos Likumus.*

E.J.: Iespējams, mana dzīve šeit nebeigsies, un es satikšos citā pasaulē ar citiem cilvēkiem un citiem uzskatiem. Tikpat labi mēs ar jums varējām piedzimt jau pirms 500 vai 600 gadiem.

DDD: *Kāpēc ne? Iespējams, arī mēs piedzimām un pat satikāties.*

E.J.: Iespējams.

Turpinājums 5. lpp.

VĒSTULES

ATVER ACIS, SNAUDOŠĀ LATVJU TAUTA

Atver acis, snaudošā latvju tauta! Nepeldi vel dziļāk mūklājā – akacis atvērsies, durvis aizcirtīsies uz mūžīgiem laikiem!

Pienācis laiks patriotiem Rīgas “atslēgas” okupantiem atņemt, veicot svētīgu, Dievam atzinīgu darbu – atbrīvot sabiedrību no sātana kalpiem!

Jānāk Lāčplēsim un jācīnās ar Melno bruņinieku, lai atbrīvotu Rīgu no iebrucēju valgiem!

Dievs, dod svētību šai būtnei!

Arnīs

KĀDĀ VALSTĪ ĪSTENĪBĀ DZĪVOJAM?!

Latviešiem ir mode – pelt un noniecināt savējos, bet izcelt svešos. Kā gan īsi var justies latvietis, apmainot savas pastalas pret svešām karpēm un zābakiem? Nabags ir tas, kuram nav nekā sava, pat savas pašas vainas un pašapziņas nav. Sātancilvēki kalpo naudas varai, nesot postu planētai un visam, kas uz tās eksistē.

Narkomānija, alkoholisms zeļ un plaukst, kam nu jau pievienojas homoseksualisms, lai pēc iespējas drīzāk cilvēkos iznīcinātu personības un cilvēki dabīgā ceļā beigtu savu esību.

Vai tiešām tauta ir palikusi tik stulba un nesaprot, kādā valstī īstenībā dzīvojam?! Eiropas Savienība līdzinās nullei. Vai tā novērsa melu izvērsto karu Irākā, Vjetnamā, Afganistānā u.c.? Vai sargā no sātancilvēku elišķīgajiem plāniem, kad Latvijā vajāti tiek latvieši, nevis kolonisti?

Latvijas kuģniecība pastāvēja jau no Krievijas cara laikiem. Krišjānis Valdemārs aicināja: “Latvji, brauciet jūrā, zeltu krājiēt pūrīnā!” Kur palicis Latvijas uzkrātais zelts un kur – kuģniecība?

Pašreizējā Latvijā ārzemju sponsoru gaida kā mesiju no debesīm, kuri atnesīs paradīzes labumus, kaut gan viņu nestie “labumi” ir viņu pašu peļņas gūšanas veids, izmantojot maz strādnieku (kā lētu darbaspēku), bet eksporta peļņa aiziet sponsorētājam. Tad ko šie dievišķie sponsori dod Latvijai?

Visas pazīmes rāda, ka Latvija ir kļuvusi par postkoloniju valsti. No postkoloniālisma brīvas ir tikai Krievija un Baltkrievija, kuru politika nepieļauj savās valstīs saimniekot ārvalstniekiem.

Visām pasaules tautām kopā ir jālikvidē mūžvecā naudas vara – kapitalisms. Katrai tautai ir jādzīvo brīvai savā zemē – pēc saviem tikumiem, likumiem un dabīgām iespējām. Kapitalisma būtība ir iekarot, pakļaut, izlaupīt, aplaupīt, turēt garīgā un fiziskā verdzībā un iznīcībā.

Nacionāli domājošie latvieši! Dzimtenes mīlestībā apvienojieties – ne jau skaistās runās, bet darbos!

Lai domās un darbos atdzimstam paši un mūsu Latvija!

Lilija Treice

“NEAIZTIEC PREZIDENTI!”

Diemžēl ļoti daudzi latvieši ir pavisam nozombēti. Esmu satīcis (diemžēl) daudzus vecākās paaudzes cilvēkus, pat krievu Sibīrijas “augstskolas” beigušos, kuriem ir aizdomas (daļa pat tām tic), ka latviešu leģionāri šāva židus. To dzirdot, rodas tādas dusmas un bezspēcīgs izmisums, ka gribas saukt, kā latviešu leģionāri, izzobojot sveicienu “Heil, Hitler”, atbildēja: “Lej litrā!”

Otrs neprāts nereti izpaužas bijušās prezidentes dievināšanā. Reiz kundzīte man žēlojās, ka mazdēls ar vairāku (arī Eiropas) augstskolu izglītību Rīgā nevar dabūt darbu, jo nezinot krievu valodu. Paradokss, bet tagad viņš ejot krievu valodas kursus. Es viņai saku: “Lūk, ko izdomājusi un panākusi Viķe-Freiberga, kad atmeta Saeimai atpakaļ likumu par LATVIEŠU VĀLODU! Tādai prezidentei vienīgā vieta ir cietumā!” Bet kundzīte, gandrīz spiegdama, man atbild: “Neaiztīc Viķi-Freibergu! Viņa bija laba!”

Ko te vēl piebilst? Varbūt tikai to, ka siers peļu slazdā arī ir labs...

J. Trops

JA NAV ZEMES, NAV ARĪ VALSTS!

Turpinājums no 1. lpp.

VAI LATVIJAI IR LEMTS PALESTĪNAS LIKTENIS?

Armands Krauze: Satversme faktiski jau vēl ir spēkā, un valstij tā kā būtu jāņem vērā tautas nobalsošanas rezultāti, kuri ir pretrunā ar iestāšanās līgumu Eiropas Savienībā. Neapšaubāmi, ka mūsu politiķiem tad ir jādodas uz Briseli, lai uzsāktu sarunas par šo tematu. Manuprāt, svarīgākais ir tas, ka mēs, latvieši, neesam vienīgie, kuri ir neapmierināti, ka ārzemnieki drīkst iegādāties mūsu zemi. Lietuvieši praktiski jau ir savākuši parakstus referendumam. Cik zinu, kaut daži tūkstoši vēl trūkst, paraksti jau ir nodoti salīdzināšanai. Bulgāri un ungāri arī ir neapmierināti. Pat Vācijas zemnieki protestē, ka starptautiskie investīciju fondi nāk un atņem zemniekiem daļu zemes.

DDD: *Tas ir labi, ka cilvēki ir neapmierināti ar tik absurdu situāciju, bet vai Brisele vispār klausīsies šādos protestos?*

**“Latviešiem beidzot jāsaprot:
ja nav zemes, nav arī valsts!**

Ēriks Hānbergs ir teicis:

“Kam ir zeme, tam pieder valsts.””

A.K.: Eiropā tādas tabu tēmas nav, to mūsējie šeit ir izdomājuši – viss, cauri, svītra pāri, par to nedrīkst runāt... Starp citu, mēs jau arī neprasām pilnīgu zemes pārdošanas aizliegumu – tas attiecas uz lauksaimniecības un mežu zemi, kas ir svarīgi valsts resursi. Drīkstēs jau tāpat nākt ārzemnieki būvēt privātmājas, būvēt rūpnīcas. Runa ir tikai par šiem diviem svarīgajiem resursiem.

DDD: Jūs diezgan pārlicināti teicāt: ja referendumus notiks, vairums nobalsos par aizliegumu pārdot zemi ārzemniekiem. Jūs tiešām esat pārlicināts, ka cilvēki sapratīs, cik svarīgs šis jautājums ir valsts un tautas pastāvēšanai? Pat bijusi prezidente Vaira Vīķe-Freiberga zemes pārdošanā ārzemniekiem nesaskatīja nekādas briesmas, gluži pretēji – viņa to atbalstīja, sakot, ka zemi jau nekur neaiznesīs. Sāpīgs ir arī Abrenes atdošanas piemērs – vairumam cilvēku taču bija vienalga, ka Latvija atdod savu zemi Krievijai, pretim saņemot sprāguša ēzeļa ausis.

A.K.: Es patiešām ceru, ka vairākums nobalsos par. Bet, ja nu gadījumā nobalso pret šādu aizliegumu, tad ir skaidrs, ka latviešu tauta būs izvēlējusies liberālo, kosmopolitisko ceļu.

DDD: *Tad mūs var piemēlēt palestīniešu liktenis – zemes īpašnieki mūs patrieks, un mums būs jākaro, lai atgūtu savu valsti.*

A.K.: Tieši tā. Vēlos vēl nedaudz papildināt par iespējamiem šī jautājuma risinājuma scenārijiem. Svarīgi ir risināt to visaugstākajā līmenī, lai kopējā Eiropas Savienības politikā tiktu izdarīti izņēmumi, jo aizliegums attiektos tikai uz divu veidu zemēm. Pat arguments, ka Eiropā ir brīvais tirgus, ka nedrīkst ierobežot brīvo preču kustību, šeit nav vietā. Eiropai pašai ir ierobežojumi, piemēram, attiecībā uz ģenētiski modificēto organismu izplatību. Pārtikas, lopbarības produktus drīkst izplatīt, bet augiem, kuri paredzēti sēšanai, ir ļoti stingri ierobežojumi. Tad jāteic, ka tomēr ierobežojumi var būt jebkurā jomā. Kāpēc lai tie nebūtu kā aizliegums tirgot lauksaimniecības un mežu zemi? Politiķiem, valsts vadītājiem vienkārši ir jārunā par šiem jautājumiem. Ja viņiem būs referendumā balsojums, kas apliecinās, ka arī sabiedrī-

padarīs mūs, latviešus, par vergiem pašu zemē.

Armands Krauze: Traģiski, ka daļa cilvēku to nesaprot. Man, piemēram, kāds kungs tikko piezvanīja un kārtīgi izlamāja: ko es vispār iedomājos, viņam ir pilnīgi vienalga, kam pārdot – dāņiem, vāciešiem vai ķīniešiem! Manas aktivitātes tagad mazināšot viņa zemes vērtību. Kad pajautāju, vai viņam ir tādas vērtības kā Dzimtene, Tēvzeme, tad šim kungam nebija ko teikt. Šādu zemes vērtību cilvēki laikam nesaprot.

Latvijā uztraucas, ka sešdesmit procenti ir nomas zemes, bet Francijā arī tiek iznomāti sešdesmit procenti no lauku zemes. Tur nevienam par to neuztraucas. Tur cilvēki aiziet projām no laukiem, pārceļas uz pilsētām, bet viņi no savas zemes neatsakās. Viņi to iznomā. Francijā, atšķirībā no Latvijas, ir sakārtotas ilgtermiņa nomas attiecības. Savstarpējās attiecības jau tomēr ir jāsakārto, lai zemnieks, ja viņš iznomā zemi, varētu skatīties vairākus gadus uz priekšu un plānot savu saimniekošanu. Mums Latvijā šī joma ir pilnīgi nesakārtota – var lauzt līgumu momentā, mēneša laikā, nostādot zemes nomnieku ļoti neizdevīgā situācijā.

Francijā savukārt ir noteikts, ka pirmos deviņus gadus nedrīkst vispār lauzt nomas līgumu. Kad ir pagājuši šie deviņi gadi, iespējams lauzt līgumu, bet tad zemes īpašniekam zemniekam ir jāatmaksā ieguldītās investīcijas. Respektīvi, kad es kā zemnieks paņemu nomā zemi, tad es varu, piemēram, sakārtot meliorāciju, grāvjus – veikt ilgtermiņa investīcijas, zinot, ka līgumu ar mani lauzt nevarēs. Manuprāt, Latvijā arī būtu vajadzīga tāda aizsardzība.

DDD: *Tas būtu risinājums, taču aizlieguma pretinieki apgalvo, ka šobrīd noteiktais aizliegums ārzemniekiem iegādāties Latvijas zemi esot brīvā tirgus ierobežošana.*

A.K.: Kāpēc franči var, bet mēs nevaram? Lai kāds Francijā varētu nopirkt lauksaimniecības zemi, ir jāatbilst noteiktiem kritērijiem. Tur ir stingra, ar likumu noteikta kārtība, ir komisijas. Ja es būtu francūzis un gribētu pārdot savu zemi kādam no pieciem pircējiem, man informācija par pircējiem būtu jānosūta komisijai, kura izvērtē, kurš atbilst kritērijiem, kurš ne. Vēl jo vairāk – komisija pat pasaka, kuriem no pircējiem ir lielāka nepieciešamība paplašināt un attīstīt savu saimniecību. Tad no šiem pieciem komisija atļauj slēgt darījumu ar diviem. Tad ar tiem diviem es runāju par

cenu. Tur ir kārtīgi izstrādātas sistēmas. Protams, ka teorētiski zemi var nopirkt arī ārzemnieks, tikai tam ārzemniekam tad būs jādodas uz to komisiju, lai un franču valodā iesniegtu dokumentus un paskaidrotu, ko viņš plāno darīt.

DDD: *Tāpat ārzemniekam, kurš plāno nopirkt zemi Francijā, vispirms ir jāpierāda, ka viņš mīl Franciju, franču tautu un ir gatavs rūpēties par tās zemi, nevis, prasti sakot, izkāst un aizbraukt.*

A.K.: Tieši tā. Arī mēs Latvijā varētu ieviest šādu sistēmu – lai ierodas, piemēram, dānis un latviešu valodā pastāsta mūsu komisijai, kurā ir pašvaldības darbinieki, konsultācijas centra darbinieki, nevalstisko organizāciju, vietējo zemnieku pārstāvji, ko viņš te grib darīt, kā saimniekos. Tad redzēsim, cik daudz ārzemnieku gribēs iegādāties Latvijas zemi.

DDD: *Ja tādi būs, tad tos varēs saskaitīt uz vienas rokas pirkstiem...*

A.K.: Jā, bet viņi to varēs izdarīt, toties pārējie, kuri nāk ar spekulatīviem nolūkiem, paliks bez kārotās zemes.

Manuprāt, Zemkopības ministrijai ir jāizstrādā likuma grozījumi, kuros būtu noteikta komisiju darbības politika un pirmpirkuma tiesības. Taču ir jābūt ļoti uzmanīgiem, lai likums nenodarītu ļaunuumu pašiem Latvijas pilsoņiem. Sākotnējā likuma versija bija ļoti ierobežojīga.

DDD: *Ja nemaldos, tad bija paredzēts, ka lauksaimniecības zemi varēs iegādāties tikai tie, kuriem ir pieredze lauksaimniecībā. Manuprāt, tas ir absurds, kas izdzītu no laukiem ļoti daudzus latviešus. Ja esmu zemes īpašniece, es taču varu piesaistīt skolotu agronomu, vai tādēļ pašai jāmacās?*

A.K.: Tieši tā. Tāpēc nav loģiski, ka prasa pieredzi. Normāli būtu, ja prasa strādāt iegādātajā zemē, lai būtu attīstība, ražošana. Prasīt iepriekšēju pieredzi lauksaimniecībā ir diskriminācija Latvijas pilsoņu starpā. Nevienam dāni ar to mēs malā nenobīdīsim, jo viņi jau ir saimniekojuši savā Dānijā. Drīzāk mēs ārzemniekus nobīdītu malā tieši ar prasību zināt latviešu valodu. Man ir daudz piemēru, kad cilvēki četrdesmit piecdesmit gadu vecumā no pilsētām ir pārcēlušies uz laukiem un sāk saimniekot, un viņi

nebūt nav ar pieredzi lauksaimniecībā.

Tāpat viens ceļš ir virzīt likuma grozījumus, kuri, protams, jebkurā gadījumā būs tirgus ierobežojoshi, jo vairs nevarēs tik brīvi tirgot pa labi un pa kreisi, taču tas būs sabiedrības un valsts interesēs.

GRŪST STŪRAKMEŅI

Armands Krauze: Otrs ir ilgais ceļš, tas ir, ja Saeima atbalstīs sabiedrības iniciatīvu ierosināt referendumu, risināt zemes tirgošanas jautājumu Eiropas līmenī. Domāju, ka Eiropā agri vai vēlā par to sāks runāt, jo, ja skatās plašāk, pasaules līmenī, mums jau arī ķīnieši klausvē pie durvīm.

Piemēram, Ukraina. Tur tagad ir ienākuši ķīnieši un ieguvuši nevis īpašumā, bet ilgtermiņa nomā, ilgtermiņa lietošanā pāris miljonus hektāru. Un ķīnieši iet iekšā arī Āfrikas valstīs un Krievijā, bet tur sistēma attiecībā uz zemes īpašumiem nav īpaši labi sakārtota, tādēļ viņus potenciāli viegli var arī izraidīt. Savukārt pie mums Latvijā viss darbojas “perfekti”. Ja tu ko iegūsti, tas

**“Eiropā tādas tabu tēmas nav, to mūsējie šeit
ir izdomājuši – viss, cauri, svītra pāri,
par to nedrīkst runāt...”**

tiek ierakstīts zemes grāmatā kā privātpašums, un tas ir stabili un droši.

Es pieļauju iespēju, ka ķīnieši var ienākt arī Latvijā. Mums veidojas lielas saimniecības (2000–4000 ha), bet vienā brīdī šīs saimniecības īpašnieks, kurš ir izmantojis Eiropas fondus, kas faktiski ir visu nodokļu maksātāju nauda, ieguldījis un attīstījis ļoti labu ražojošu uzņēmumu, – pēkšņi to pārdod ķīniešiem. Tagad pārdod vāciešiem, dāņiem, bet jau pavisam drīz – ķīniešiem. Mums nav garantijas, ka ķīnieši neizdomā: tie latvieši vispār ir slinki, baigi lielās algas prasa – labāk ievēdisim ķīniešu darbaspēku. Kad tur, kur ir mūsu senču ozolu birzis, mūsu svētozoli, šēptēšies ķīniešu uzņēmumi, tad būs jau par vēlu domāt un kaut ko mainīt...

Latviešiem beidzot jāsaprot: ja nav zemes, nav arī valsts! Ēriks Hānbergs ir teicis: “Kam ir zeme, tam pieder valsts.”

DDD: *Zemes pārdošana pēcatmodas laikā ir bijusi iespēja ātri tikt pie tik trūkstošās naudas. Laikraksts “DDD” par šo problēmu raksta gadiem, bet pie varas esošie neko nav darījuši, lai nepieļautu zemes pārdošanu ārzemniekiem. Gluži pretēji, kā jau iepriekš runājām, visaugstākajā līmenī ir tikusi atbalstīta zemes pārdošana ārzemniekiem, jo zemi, lūk, nekur nevarot aiznest...*

A.K.: Vainīga jau nav tikai valdība, problēma ir arī pašā latviešu tautā. Piecdesmit okupācijas gados, manuprāt, ir zudušas vērtības, kas, iespējams, citās Rietumu zemēs ir saglabājušās. Ja pārņem savu senču uzņēmumu, tad cenšas to saglabāt, turpinot strādāt un kopjot dzimtas tradīcijas. Okupācijas gadu kolhozi Latvijā pārrāva šo kultūru – tas ir gandrīz stāsts par Blaumaņa Indrāniem. Mainās paaudzes, mainās vērtības. Šī paaudze acīmredzot iestūrēja mūs šajā kosmopolitisma virzienā. Esam aizmirsuši, kā 90-to gadu sākumā cīnījāmies par neatkarību.

DDD: *Jā, kaut pastalās, bet brīvi... Bet, kad bija iespējas ātri nopelnīt nau-*

du, tad mežus izcirta, zemi pārdevi, un beigās – čiks.

A.K.: Labi, ka diezgan daudz mežu tomēr ir palicis Latvijas valsts īpašumā, tos nedrīkst privatizēt. Bet lauksaimniecības zeme lēnām aiziet, arī privātie meži tiek pārdoti zviedru koncerniem.

Katras valsts pastāvēšanas pamatā ir trīs stūrakmeņi: zeme, iedzīvotāji un suverēnā vara. Diemžēl pēdējo jau daļēji esam atdevuši Eiropai, Briselei...

DDD: *Lielāko daļu...*

A.K.: Ar ironiju teikšu, ka faktiski būtu jāgroza Satversmes 2. pants, kas noteic, ka vara Latvijā pieder Latvijas tautai; te būtu jāliek komats – Eiropas Savienībai... Iedzīvotājus mēs arī zaudējam, jo ir aizbraukuši gandrīz 400 000. Un arī zemi, protams, mēs zaudējam. Jautājums – kas tad no šiem valsts stūrakmeņiem paliks?

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

IR LIKUMI, KAS SPĒCĪGĀKI PAR MUMS

Turpinājums no 3. lpp.

DDD: Tieši Austrumos vislabāk ir saglabājušās zināšanas par Reinkarnācijas jeb Atkaliemiesošāns likumu, kuram pakļaujamies mēs visi – arī tie kristieši, kas to noliedz, jo reinkarnācija kā “ķecerība” tika izsvītota no Svētajiem Rakstiem 553. gadā ar Konstantinopoles Otrā koncilā lēmumu. Senatnē daudzas zināšanas, ko sniedz Dzīvā Ētika jeb Agni Joga, tika izpaustas tikai iesvētītajiem, bet tagad ir pienācis laiks tās apgūt ikvienam cilvēkam jebkurā pasaules nostūrī.

Edmunds Jansons: Kad to visu tagad sāk celt gaismā, tad būtībā mēs redzam, ka arī mūsu senčiem ir bijis daudz zināšanu par debess ķermeņiem, par Mēness fāzēm utt. Viņi saprata, kā dzīve ir uzbūvēta. Viņi varbūt nevarēja izskaidrot, bet zināja daudz lietu, varēja laiku pareģot, mācēja ārstēt un daudz ko citu. Bet tagad, pievērsoties modernajai informācijai, viss iepriekšējais tiek uzskatīts par muļķībām. Tā ir viena no kļūmēm, ko cilvēks periodiski izdara – atsakās no visa, kas ir sakrāts, un sāk atkal visu no jauna.

DDD: Pareizi būtu nevis atteikties, bet gan senās zināšanas apgūt, ietērpt jaunās formās un attīstīt?

E.J.: Tie, kas ir veselāki un saprātīgāki, atgriežas pie tam. Tāpēc, paldies Dievam, ka ir cilvēki, kas parāda aizmirsto. Būtībā šīs zināšanas mums pašiem vien ir vajadzīgas.

Domāju, ka dzīves jēgas sapratne cilvēkiem rodas ar zināmu laiku. Cilvēks ir brīvs, bet ir zināmi likumi, kurus nedrīkst pārkāpt. Dzimšanas brīdī mums nevienš šos likumus nenolasa un neiedod grāmatiņu, kurā ir attiecīgie punkti, zem kuriem parakstāties. Bet ir dzīves skola un likumi, kurus tu nekad nepārkāpsi, jo tie ir spēcīgāki par tevi. Taču līdz tam nonāk, tikai sasniedzot briedumu.

Ari bērniem saka: “Nebāz roku plīti, apdedzināsies!” Bet, kamēr viņš nav sajutis šīs sāpes – kamēr nav apdedzinājies, viņš īsti netic tam, ko saka. Un tā mēs visi ar šo pārbaudes metodi cenšamies nonākt līdz lietu būtībai.

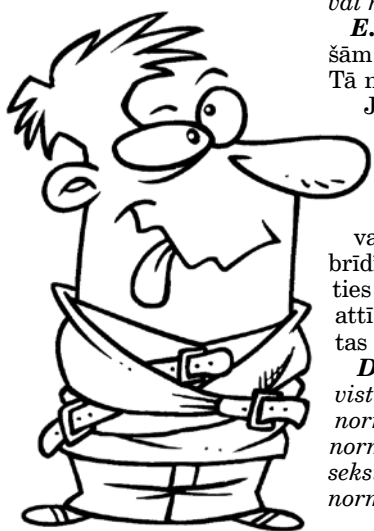
NENORMĀLĪBA NEVAR BŪT NORMA

DDD: Runājot par Rietumiem, ir jāatzīst, ka cilvēku psihi iedragā arī anti-vērtības, kuru propaganda tiek uzspiesta no Eiropas Savienības un ASV pusēs. Manuprāt, visatbaidošākā ir homoseksuālisma pasludināšana par normālu seksuālo orientāciju. Kā jūs, būdams ārsts, vērtējat – vai pederastija un lesbisms ir psihiski normālu cilvēku izpausmes?

Edmunds Jansons:

Varu teikt, ka šī ir lieta, kas ar veselu saprātu nekādi nav atbalstāma. Dzīvajā dabā ir paredzēts, ka ir jābūt sievišķīgai pusei un vīrišķīgai pusei. Tikai šo divu dzimumu saplūšanas rezultātā var kaut kas veidoties un rasties. Tā mūsu Radītājs ir izdomājis, un tikai šādi var notikt dzīvības tālākā uzturēšana.

Homoseksuālisma gan vīrieši, gan sievietes – abu

“Man liekas, ka brīžiem pie valsts vadības stūres nonāk ne visai psihiski līdzsvaroti un veseli cilvēki.”

dzimumu indivīdi – ir ar šo patoloģisko seksuālo tieksmi uz savu dzimumu. Viņiem nav nākotnes. Divām sievietēm, dzīvojot kopā, bērni nekad nevar rasties, tāpat diviem vīriešiem, dzīvojot kopā, bērni nekad nevar rasties. Teorētiski viņi nodzīvo savu dzīvi, pēcnācēju viņiem nav, un viņi izmirst.

Toreiz, kad Itālijas ministrs Roko Butiljone nostājās pret homoseksuālismu un viņu vienkārši noēda, mani pārņēma zināmas pārdomas un pat šausmas. Nenormālība nevar būt par dzīves normu. Es to nespēju nekādā veidā sagremot – nevaru to atzīt. Katram var būt kaut kādas seksuālas tieksmes – vienam patīk sunītis, vienam kaķītis, vienam pēterītis, vienam koka gabals... Tātad varbūt nav svarīgi, kas ar ko guļ, bet, ja viņš sāk šo nenormālo lietu propagandēt un teikt, ka tas ir jāpieņem, tad tas jau sāk mani kaitināt!

Kad mums notiek tā saucamie *praidi*, es domāju, kāpēc tad heteroseksuālā sabiedrība neuztaisa vēl lielāku gājienu pretī? Ar to mēs viņus pabīdītu vienkārši pilnīgi malā. Kad cilvēki sāk ar šo savu perversitāti pašaplicināties, kļūst aizvien uzbāzīgāki, tad ir jādara kaut kas pretī.

DDD: Jūsaprāt, kādas sekas var būt Eiropas Tiesas spriedumam, ka homoseksuālus pārus visā Eiropas Savienības teritorijā ir jāpielīdzina normāliem pāriem? Šķiet, ja neprotes-

tēsim, tad divām lesbietēm vai diviem pederastiem drīz vien ļaus audzināt arī bērnus...

E.J.: Tas ir nenormāli! Šāдай viena dzimuma cilvēku kopai, kur ir divas “mammās” vai divi “tēti”, uzticēt bērnu nedrīkst! Kāds gan šim bērnam būs priekšstats par to, kas ir dzīves īstenība? Ko viņš tālāk izvēlēsies?

DDD: Viņš kļūs par garīgu jeb psihisku invalīdu, vai ne?

E.J.: Tieši tā. Tur tik tiešām ir jāklie dz, jāpretojas! Tā nav veselīga attieksme. Ja mēs varam būt tolerantī pret kādām cilvēku vēlmēm – cits, piemēram, ēd gaļu, cits neēd, par to mēs varam nestrīdēties. Bet brīdī, kad kāds sāk nostāties pret normālu cilvēces attīstību un saglabāšanu, tas nav pieļaujami.

DDD: Jūs kā ārsts visticamāk atzīsiet, ka ir normālas vēlmes un nenormālas vēlmes. Homoseksuālas tieksmes nav normālas, un, manuprāt,

tās liecina par deformētu psihi, tāpēc ir jāārstē. Taču dažī, piedodiet, psihi psihiatri ar citu homoseksuālu līdzdalību nolēma homoseksuālismu izsvītrot no diagnožu saraksta... Varbūt nākamā būs šizofrēnija – tā gluži vienkārši kļūs par netradicionālu pasaules skatījumu, un cilvēkiem tiks liegta ārstēšana?

E.J.: Negribu aizskart neviena slimību, bet tikpat labi jebkuras citas slimības skartie cilvēki varētu pateikt, ka viņi grib savu kaiti kaut kādā veidā reklamēt, lai pārējie arī vēlētos ar to saslimt. Teiksim, ieaugušo nagu biedrība – man ir ieaudzis nags, es atrodu vēl kādus 10 cilvēkus ar to pašu kaiti, un, lūk, tagad vajadzētu pareklamēt, lai vēl kādam ieaug nags... Mēs teiktu, ka tas nav veselais saprāts, ka tā nevajag darīt. Tas man ir pilnīgi nepieņemami.

Uzskatu homoseksuālismu par patoloģiju, kuru varbūt ir jāārstē, bet to nedrīkst iznest sabiedrībā kā normu, kas mums būtu jāpieņem. MAN TAS NAV PIEŅĒMAMI!

PERVERSIJAS – KĀ BONUSS DEMOKRĀTIJAI?

DDD: Savulaik es intervēju seksologu un psihoterapeitu Jāni Zālīti – tagad jau netaiķi. Viņš bija apgāda “Viēda” izsludinātā domrakstu konkursa “Homoseksuālisms – cilvēces

negods un posts” žūrijas loceklis. Intervijā viņš sacīja, ka homoseksuāli cilvēki ir ārstējami, piemēram, ar hipnozi, problēma tikai, ka retais to vēlas. Šķiet, pasludinot šīs tieksmes par normālām, vēlēšanās ārstēties viņiem varētu līdzināties nullei. Turklāt, jūsaprāt, kā homoseksuālisma propaganda ietekmē veselos cilvēkus un jauniešus?

Edmunds Jansons: Domāju, ka tos, kas ir nobrieduši, vairs neietekmē. Mums ir sava attieksme. Domāju, ka ne jums, ne man šī homoseksuālā propaganda seksuālo orientāciju neizmainīs. Bet tam mazajam bērniņam, ja viņš nonāk divu “tētu” vai divu “mammu” “ģimenē” pareizais priekšstats par to, kādai ir jābūt divu dzimumu attiecībām, vispār vairs nevar būt. Tādējādi sabiedrība var izmirt, vairs nebūs bērnu, jo, vēlreiz atkārtot, starp diviem viena dzimuma pārstāvjiem nekas nevar rasties. Un tā visa cilvēce aizies bojā. Vai par to neviens nav aizdomājies?

Šī slimība izplatās, un es nezinu – kāpēc. Vai tas atspoguļo psihisku slimību īpatsvara pieaugumu, vai tā ir kaut kāda izteikta sabiedrības tolerance?

DDD: Es uzskatu, ka cilvēks, pieņemot pederastiju vai lesbismu par normālu, kaut arī pats ar to nenodarbojas, jau vairs nav īsti vesels. Tolerance pret perverso ir apziņas degradēšanās pazīme – tēlaini izsakoties, viņiem ir

piepīdarotas smadzenes.

E.J.: Protams, homoseksuāli orientēti cilvēki ir bijuši visos laikos, visās sabiedrībās. Padomju laikā, lai cik mēs varam to kritizēt, bet tad bija krimināllikuma panti, kas šādas nodarbes aizliedza. Taču šobrīd nevienam nav nekādas atbildības par to. Nevienam homoseksuālistu, nevienam pederastu vai lesbieti cietumā neieliks. Padomju laikā par to draudēja cietumsods.

DDD: Indijā arī tikko atjaunoja cietumsodu.

“Tas ir nenormāli! Šāдай viena dzimuma cilvēku kopai, kur ir divas “mammās” vai divi “tēti”, uzticēt bērnu nedrīkst!”

E.J.: Bet mums laikam tas ir tāds *bonuss*, kas nāk līdzī demokrātijai. Tas ļoti negatīvi iedarbojas uz tiem, kas vēl neko no šīs pasaules nezina.

Vēsturiski stāsts par Sodomu jau ir sens, tāpat šīs perversijas ir bijušas pazīstamas Romā, Grieķijā, un tieši tajā laikā bija visizteiktākā sabiedrības degradācija. Man, piemēram, ir ļoti sāpīgi apzināties, ka katoļu baznīcā no vienas puses tiek runāts par garīgumu, bet no otras puses garīdzniekiem tiek uzspiests celibāts, kas būtībā traumē cilvēkus. Ja cilvēks sev varmācīgi kaut ko liedz, tad šīs apspiestās vēlmes tik un tā izpaužas kaut kādā kroplīgā vei-

dā. Mēs zinām pedofilijas skandālus Romas katoļu baznīcā. Panākt kaut kādu savu apspiesto vēlmju piepildījumu tādā perversā veidā – tas nav normāli! Vai te nevajadzētu apdomāties, ka tomēr ir pareizais ceļš, kas mums no Augšas ir ierādīts? Turklāt šīs perversijas notiek tur, kur tiek runāts par garīgām lietām...

DDD: Cienot citu cilvēku reliģiskās jūtas, es tomēr vēlos piebilst, ka pedofilijas skandāli liek domāt, ka baznīca kā institūcija ir

izkurtējusi, un no patiesa garīguma tur diemžēl nekā nav palicis. Piespiedu celibāts tik tiešām ir ķēmīgs izdomājums. Protams, garīgi attīstīts cilvēks vairāk vai mazāk centīsies savaldīt un transmutēt jeb sublimēt savu seksuālo enerģiju, pārvēršot to radošā darbā, taču tas būs tikai un vienīgi brīvpārītīgs process.

E.J.: Bet daudziem jau vajag aizvien vairāk un vairāk – un savādāk, viņš nespēj rimties, līdz aiziet līdz psihiskam absurdam. Jautājums, kur ir robeža?

Turpmāk vēl...

Intervēja
Līga Muzikante

NORaidu “samierināšanos”

K. Viterungs

Cik latviešu izcelsmes sarkanarmiešu – krievmīļi un kolaboranti – pēc kara beigām piedalījās mežu ķemmēšanā un latviešu zemnieku izsūtīšanā uz Gulagu (1949. gadā)? Šie latviešu valodā runājošie “atbrīvotāji” bija vēl naidīgāki un necilvēcīgāki par “krievu” čekas (NKVD) šauracaino (*streboki*) tumsoņām, kas saprata tikai “tvoja bežīt, moja streļajēt!” Cik gan tādu čekas līdzskrējēju nebija, kas ar *trohlinejkām* (krievu šauteni) iekrāva latviešu saimniekus, saimnieces, raudošas vecāsmātes un bērnus ragavās un ar uzspraustiem durkļiem šautenes stobros veda uz dzelzceļa stacijām pārkraušanai “*puļmanos*” (kravu vagonos)! Cik tādu latviešu bija? Daudzi! Tie bija zvērīgākie latvju nācijas ienaidnieki – izdzimteni.

Daudzi izdzimteni jau ir apmiruši, bet daudzi vēl staigā uz brīvām kājām un nav tiesāti. Vajagot “sa-

mierināt” un piedot – kam, slepkavām?

Brīnos, ka atrodas tādi leģionāri, kas laipni runā ar visbriesmīgākajiem kolaboracionistiem un slepkavām. Un tie arī ir latvieši! Latvieši bija arī: Jānis Klimkāns (kas Pļaviņās apšāva Riharda Pāru-

das lietas nav “samierināšanās” objekts.

Ir jāatver čekas maiši un jātiesā par noziegumiem, ko šie izvarotāji gēniji ir veikuši Latvijā un visā Austrumeiropā. Tas ir jādara kopā ar latviešu patriotiem.

Noziegums pastrādāts –

“Uz mūžīgiem laikiem okupantam – čekistam un slepkavam – nekas netiks piedots, kamēr vien kaut viens latvis būs dzīvs! Tādas lietas nav “samierināšanās” objekts.”

pa grupu), Vilis Samsons, Oskalns, visa “Sarkanā bulta” Kurzemē un tūkstošiem tādu pārkrieivotu latviešu nācijas nīdēju... Bet diemžēl zombētais prāts to nespēj saprast un ierodas uz Otrā pasaules kara dalībnieku “samierināšanās”.

Uz mūžīgiem laikiem okupantam – čekistam un slepkavam – nekas netiks piedots, kamēr vien kaut viens latvis būs dzīvs! Tā-

sods nav sekojis.

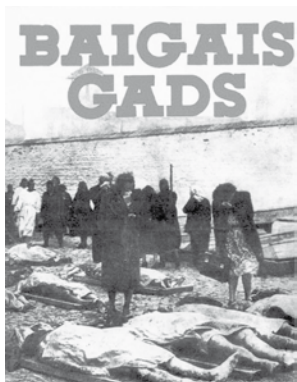
Vienīgā avīze, latviešu tautas godaprāts un gods, kas raksta patiesību bez meliem un liekulības, ir avīze “DDD” – ar tās patriotisko darbinieku un avīzes veidotāju ziedošanas mūsu Tēvzemes labā. Mūsu gods Jums – visiem avīzes veidotājiem!

Katrā avīzītes numurā ir apskatīti temati, kurus, izlasot, roka sniedzas pēc rakstāmā...

LAI NEAIZMIRST BAIGO GADU!

Miervaldis Ceimurs

83 gadus vecs pensionārs
Dzimis Rīgā, bet 1944.g.
atvasarā ar kuģīti
emigrēja no aplenktās
Rīgas uz Ziemeļkurzemi,
kur tagad dzīvoju

Sašutumu man izraisa apgāda “Mansards” un LU sociālo zinātņu fakultātes Sociālo un politisko pētījumu institūta kopīgi veidotās grāmatas par Latvijas 20. gadsimta traģiskās vēstures aprakstiem un atmiņu stāstiem. Piemēram, Veras Kacenas “Kājāmgājējs karā” un “Balle beidzās pusnaktī”, U.Neiburga, V.Zelčas “Divas puses. Latviešu kara stāsti”, Kaspara Zeļļa “Ilūziju un baiļu mašīnērija” (par nacistu propagandu Latvijā 1941–1945).

Šajos sacerējumos dominē apraksti par latviešu karavīriem – sarkanarmiešiem, “mūsejiem”. Bet leģionāri karojuši vācu (nacistu) armijā. Brošūrā “Divas puses...” ievadā sola

Latviešiem tas patiešām bija Baigais gads, un tāpēc 1941. gada 1. jūlijā vācu armiju sveica kā atbrīvotājus, un jaunekļi un vīri pieteicās policijas bataljonos (1943. gadā tos iekļāva leģionā), lai cīnītos pret sarkaniem partizāniem un frontē. Viņi cīnījās pret bolševikiem nevis par Vāciju. Viens no leģiona augstākajiem virsniekiem sacīja: “Šajā karā sabiedrotais varbūt nav tas labākais, īstais, bet ienaidnieks gan ir īstais.”

Jāatgādina, ka bolševiku okupācijas aizmetnis bija 1939. gada 23. augustā no-

Aivars Gedroics

Daugavpilī

Notikumi pagājušā gada novembra beigās, kas saistās ar pēkšņo un traģisko lielveikala “Maxima” sabrukšanu Zolitūdē, kārtējo reizi lika man aizdomāties par to, ko es jau iepriekš vairākkārt savās publikā-

**“Nedrīkstam aizmirst arī to, ka patlaban
Latviešu tautai eksistence savā Tēvzemē nebūt
nav nodrošināta un garantēta.”**

cijās esmu pieminējis: kā ir ar mūsu tautas garīgo noturību? Vai mēs spējam stoiskā mierā pārdzīvot problēmas un nepatīkšanas, kas nāk ne vien pār mums, bet arī pār visu tautu kopumā? Diemžēl man atkal ir jāsecina: nē, nespējam!

54 cilvēku piepeša bojāeja Latvijā, ņemot vērā mūsu relatīvi nelielo iedzīvotāju skaitu, nav, protams, ļoti niecīgs skaitlis. Tomēr ir jāatzīst, ka šī traģēdija nav ne tuvu salīdzinājama ar zaudējumiem, ko mums nesa Otrais pasaules karš – tad (īpaši atgriežoties PSRS (Sarkanajai) armijai, kuras komandieri militāru mērķu vārdā nekad nepārdzīvoja par civiliedzīvotāju likteni) teju katru dienu gāja bojā aptuveni šāds cilvēku skaits – gan frontē, gan ārpus tās. Tāpat tā nav salīdzinājama arī ar komunistiskā režīma organizēto deportāciju postu, no kurām cieta ne jau desmiti, bet gan desmiti tūkstoši. Un to visu mēs pārdzīvojām, izturējām bez psihologiem un “krīzes centriem”, kuru pakalpojumi tagad gandrīz ar varu tiek uzspiesti ne tikai tra-

ģiskajā negadījumā tieši cietušajiem un viņu tuviniekiem, bet pat tādiem cilvēkiem, kas nejausi tur gadījās tuvumā un “redzēja un dzirdēja ne visai patīkamas lietas”...

Protams, psihologi šādi pelna sev maizi, vēloties attaisnot savu eksistenci nereti uz valsts rēķina. Tāpēc nav brīnums, ka ne lūgti, ne aicināti viņi traucas uz traģēdiju vietām, līdzīgi kā savulaik židu auglētāji pa galvu pa kaklu dzinās uz ūtrupju vietām, cerot uz citu nelaimes rēķina par lētu naudu iegādāties mantas, ko pēc tam varēs krietni dārgāk pārdot (tā mums stāsta mūsu literatūras klasiku daudzie daiļdarbi, kuros šī tēma ir pieminēta)... Par viņiem tāpat nebūtu jābrī-

ņinā, viņu rīcība ir loģiska un saprotama. Bet nepatīkamu izbrīnu man izraisa cilvēku reakcija, šādus ieinteresētus “palīgus” nepasūtot vienu māju tālāk...

Man gribas izmisumā nopūsties un teikt: līdz kam gan nonākusi mūsu tauta, vai tiešām mēs jau esam kļuvuši tik garīgi vāji? Kur palikuši mūsu milži-stiprinieki Kurbadi un Lāčplēši, kas bija stipri ne vien miesā, bet arī garā un spoži sevi parādīja visa 20. gadsimta ilgmā – laikā, kas mums nesa gan divus pasaules karus, gan Latvijas valsts dibināšanu, tās iznīcību, genocīdu pret mūsu tautu, bet vienlaikus arī nesalaužamu gara spīgu, un nogalē noveda vismaz pie formālas Latvijas valsts neatkarības atgūšanas, kuru gan jau šā jaunā gadsimta sākumā drīz vien atkal pazaudējām...? Par ko mēs, latvieši, tagad esam pārvērtušies?

Tiem, kas man iebildīs, ka tagad jau visur cilvēki ir kļuvuši citādi, ka tagad pasaulē esot citi apstākļi un cilvēki drīkstot atlaunāties būt arī garīgi un fiziski vāji, es atgādināšu, ka relatīvs miers joprojām

valda tikai vienā pasaules daļā, bet daudzās Āfrikas un Āzijas valstīs joprojām notiek revolūcijas, dažāda veida kari, cilvēki tiek nogalināti, spiesti mainīt savu dzīves vietu, bēgt uz ārvalstīm... utt. Un tad nu jāpaujā: kas viņus garīgi aprūpē un rehabilitē? Praktiski neviens – protams, viņiem pašiem ir ar to jātiek galā! Un šeit nu mums, baltajai rasei, ir no viņiem ko pamācīties, jo mēs pēdējā laikā esam kļuvuši daudz vārgāki kā miesā, tā arī garā – ar skumjām šis fakts mums ir jāatzīst.

Nedrīkstam aizmirst arī to, ka patlaban Latviešu tautai eksistence savā Tēvzemē nebūt nav nodrošināta un garantēta. Kopš 2014.gada 1.janvāra arī pēdējo neatkarības bastionu – nacionālo valūtu latu – esam zaudējuši. Kas mūs sagaida nākotnē? Nekas priecīgs, protams! Kā un vai vispār mēs atgūsim savu neatkarību un noteikšanu Dzimtenē? Dievs vien to zina... Neapstrīdams gan ir viens: mums ir jābūt gataviem smagiem pārbaudījumiem – gan fiziskiem, gan garīgiem! ES valdošā *cionistu-masonu-pederastu klike* steigšus triecientempā pārvērst šo savienību par Krievijai un ASV identisku unitāru valstisku veidojumu. Tas izraisa likumsakarīgus protestus no šajā impērijā dzīvojošo patriotu puses, kuri ir gatavi ķerties pie arvien ekstrēmākiem un radikālākiem līdzekļiem savas tautas nacionālo interešu aizstāvēšanai. Nav izslēgts, ka Eiropā var izcelties plašas mēroga militāras sadursmes starp vienotas Eiropas un neatkarīgu nacionālu valstu piekritējiem.

ES ir nepārprotami nolēmta sabrukšanai, bet – vai tā beigs eksistēt ar tik relatīvi mazu upuru skaitu kā savulaik PSRS? Gribētos, protams, cerēt, ka tā būs! Bet nekādas stingras pārliecības man par to diemžēl nav. Eiropas Savienības varturiem ir ko zaudēt, bez cīņas viņi nepadosies. Es nekādā ziņā negribu, lai lītu jebkādas tautas vai rases cilvēku

asinis, bet mana gribēšana diemžēl nespēj ietekmēt vēstures notikumu reālo ritumu. Un, kā ir teicis kāds filozofs, “karavīrs var negribēt nogalināt, jo viņš jau nav slepkava-maniaks, bet viņam jāspēj to izdarīt, ja situācijā valsti to prasa.”

Un, lūk, ja mafiozās *cionistu-masonu-pederastu ložas* situāciju novedis līdz tam, ka tautas problēmu atrisinājumu redzēs tikai bruņotā cīņā, tad naivi būtu cerēt, ka Latvija un Baltija kopumā netiks šai karadarbībā ierauta. Un tad, baidos, kritušo (bojāgājušo) skaits nebūs mērāms vairs desmitos, bet simtos un tūkstošos! Lai nu Dievs dod, ka mani drūmie pravietojumi nepiepildās! Taču ir jābūt gataviem arī tam sliktākajam scenārijam... Un lai šādā situācijā mēs kā tauta izdzīvotu, **mums ir jābūt stipriem kā fiziski, tā arī garīgi!**

Kā māca Dabas likums, iznīkst gan vājas sugas un šķirnes, gan arī rases un tautas! Kāds liktenis būs lemts mūsu tautai – tas lielā mērā un pirmām kārtām no mums pašiem ir atkarīgs! Tāpēc jau tagad mums ir jāsākas gatavoties gaidāmajiem pārbaudījumiem nākotnē un mikstčaulība ir jāmet pie malas! Tas, protams, nenozīmē, ka mums būtu jāpriecājas par nelaimēm un likstām, kas mūsu zemi un tautu piemeklē, taču ir jāprot stāvēt tām pāri – nečīkstot un neraudot, bet atceroties parupjo tautas sakāmvārdus: “*Neskumsti, vecīt, kad nāks tie lielie s...di, šie sīkumi ātri vien aizmirsīsies!*”...

Mūsu valsts un tautas ienaidniekiem ļoti izdevīgi būtu padarīt mūs par glēviem tizleņiem, kas čīkst jau niecīgu nelaimju priekšā, jo tad viņi var būt droši, ka patiešām lielu katastrofu mūsu tauta nespēs pārdzīvot. Vai mums vajag viņus tā iepriecināt? Padomāsim par to jau tagad!

**PAR STIPRU UN
VARENU LATVIJU
UN LATVIEŠU TAUTU
CĪŅAI UN UZVARAI
SVEIKS !!!**

Publicēts saīsināti

**“Grāmata “Baigais gads” parāda bolševismu
tādu, kāds tas bija – asinskārs, viltus,
melus, nežēlības utt. alkstošs.”**

stāstīt par latviešu karavīru dienasgrāmatu autoriem – trim sarkanarmiešiem un trim karojušiem vācu armijā, bet tekstā ir fotogrāfijas un apraksti par trim sarkanarmiešiem un tikai vienu leģionāru.

Manuprāt, autoru infantilisms mūsu vēstures izpratnē ir ļoti jūtams brošūras noslēguma pēdējā teikumā: “Šo cilvēku dzīve būtu pavisam citāda, ja nebūtu bijis šī kara un viņi visi būtu varējuši dzīvot brīvā un neatkarīgā Latvijas valstī.” Patiesībā taču Latvijas valsts un latviešu tautas traģēdijas cēlonis un saknes ir pirms kara – tā ir 1940. gada jūnija padomju okupācija, kas sākās ar mūsu robežsargu slepkavību Maslenku robežpunktā 15. jūnijā un sarkanizvaigžņoto tanku un krievu karaspēka iebrukšanu Rīgā 17. jūnijā! Sākās asiņainais terors un Padomju Latvijas dibināšanas un iestāšanās PSRS farss. Šis gads līdz 1941. gada jūlijam pelnīti ticis nosaukts par Baigo gadu. Foto attēli par šo gadu ir publicēti ģen. K.Goppera dēla (ģenerāli noslepkavoja čeka) 1942. gadā izdotā foto almanahā.

Grāmatas “Baigais gads” atkārtots izdevums ar mācītāja K.Zuikas ievadvārdiem iznāca pagājušā gadsimta nogalē. Un tā parāda bolševismu tādu, kāds tas bija – asinskārs, viltus, melus, nežēlības utt. alkstošs. Kas uzdrošinātos apšaubīt šīs traģiskās patiesības, tam esmu gatavs iesplaut ģimī, jo 1941. gada jūlijā pēc bolševiku padzišanas atraka čekas sakropļotos upurus. To skatīja arī mana māte, jo gāja meklēt čekas apcietināto manu tēvu.

Tāpēc pretīgi redzēt K. Zeļļa grāmatā ironisko apzīmējumu “*baigais gads*”.

slēgtais Molotova-Ribentropa pakts, jo Hitleram bija vajadzīga garantija, ka PSRS netraucēs karā pret Poliju. Ar šo noslēgumu Polijas austrumdaļa un Baltijas valstis tika nodotas PSRS “interesešu sfērā”. Un tā abi līgumslēdzēji sakāva Poliju, un PSRS varēja nogalināt poļu virsniekus Katīnā un ierīkot militārās bāzes Latvijā – priekšpostes 1940. gada jūnija okupācijai.

Uzskatu par diskutējamu apzīmējuma “Latvijas okupācija” lietošanu vācu karaspēka ienākšanai Latvijas teritorijā kara operāciju rezultātā. Neatkarīgās Latvijas valsts taču nebija – bijām PSRS republika. Sākoties kara darbībai, vai vācu armijai bija reāla iespēja apiet Baltijas valstis, atstājot tur sarkanarmijas daļas, un doties uz Maskavu, Ļeņingradu? Un, ja būtu atļauta neatkarīgās Latvijas valsts atjaunošana, vai mēs varētu pastāvēt ekonomiski (juridiski), vai būtu jāatjaunojas 1919.–1920.g. scenārijam?

Runājot par latviešu sarkanarmiešiem, ir jābūt diferencētai attieksmei pret viņiem. Pieminekļus un slavas vārdus nav pelnījuši tie, kas 1941. gada vasarā kopā ar krievu okupantiem un kompartijas darboņiem aizbēga uz “plašo dzimteni”. Līdzdalība Baigā gada izdarībās padarīja viņus tramīgus. Bet līdzjūtība un nožēla jāizsaka tiem, kurus 1944. gada atvasarā Latvijas austrumdaļā mobilizēja un sūtīja cīņā pret Kurzemes Cietoksni.

Jānovēl izdevniecībai “Mansards” neaiztrauties ar padomju varoņu slavināšanu, leģionāru apņirgšanu un vēstures patiesību komunistisku falsifikāciju.

VĒSTULE

LATVIEŠU SAVSTARPĒJO ĶILDU LIKVIDĒŠANAI

Fragments no vēstules

Par sevi nav viegli izcilus vārdus lietot, bet karsti vēlos piepildīt latviešu cerības – būt pašiem saimniekam savā zemē!

Mēs, latvieši, esam izkaisīti plašajā pasaulē, un ne jau visi labprātīgi aizkļida svešumā laimi meklēt. Draudīgo apstākļu dēļ Tēvzemē palikusi vien latviešu saujiņa, kas, neraugoties uz lielām grūtībām, nekavējoties ir jāsaliedē, pārvarot savstarpējās ķildas un nesaskaņas, kuras mākslīgi tiek uzkurinātas, lai latviešus sašķeltu un izputinātu, lai latvieši neaizņemtu teritoriju, kuru ir iekārojuši citi. Mums visiem ir jāklūst par vienu lielu ģimeni, par māsām un brāļiem ar kopīgām interesēm, ar vienojošām tradīcijām, ar vienotu uzskatu par vērtībām, ar citu domāšanas veidu – nevis tādu, kādu mums cenšas ieaudzināt.

Sazināsimies ar latviešiem tālumā un dalīsimies ar viņiem savos panākumos, kas palīdz mums apvienoties kopīgā latviešu saimē, lai spētu paši sevi aizsargāt no tiem, kas mums traucē mierīgi dzīvot un strādāt, kaldinot savas labklājības un pārtības nākotni. Iemācīsimies atšķirt gaismu no tumsas, jo mums visiem agrāk un tagad māca tieši otrādi, un tāpēc mēs kļūdāmies, jo ir reizes, kad nespējam objektīvi izšķirt, kas ir labs un slikts. Visu šeit teikto sasummējot, mēs nonākam pie brīva, neatkarīga, vesela cilvēciskās apziņas saprāta, un tad mēs bez kādām grūtībām varēsim aizstāvēt savu godu un tiesības, sapratīsim, ka viss pārējais ir blefs, fikcija un profanācija. [...]

Bet ir arī cilvēki, kas kā mazi bērni priecājas un jūtas laimīgi, kad viņus māna un mulķo, viņi tic nenormālām lietām, fantastiskiem izdomājumiem, pasakām un kino pieņem kā patiesus notikumus. Ja pajautā, kāpēc tu esi tik naivs, lēticīgs, mānticīgs, tad atbilde ir pārsteidzoši vienkārša: tā ir vieglāk dzīvot un mierīgi nakti gulēt, nav jābaidās, ka kaut kas aiziet greizi!... Man tas asociējas ar dzīvnieku, kas pie pilnas siles jūtas apmierināts un par to pakļaujas sava saimnieka gribai. [...]

A. Zariņš
Ciemupē

ROKAS NOST NO PAŠVALDĪBU ZEMES!!!

Pēdējā laikā populāri ir kļuvuši darījumi ar nekustamo īpašumu, pretī saņemot uzturēšanās atļaujas. Arī zeme un meži ir nekustamais īpašums, kas mani kā zemnieku interesē visbiežāk.

Ir dažādi īpašuma piederības veidi: valsts īpašumi, pašvaldību īpašumi, privātie, individuālie un kopīpašumi. Lai arī kādi tie būtu, katrs ir svēts un neaizskarams, un tos visus aizsargā Latvijas Saeimā pieņemtie tiesību normatīvi, arī 1990. gada 21. novembrī pieņemtais likums "Par zemes reformu Latvijas

mās kārtas ietvari bija no 1990. līdz 1996. gadam, bet otrā kārtā sākās ar 1993. gada 1. janvāri. Likums noteic arī to, ka tiesības zemi iegūt pastāvīgā lietošanā ar tiesībām to iegūt īpašumā ir vienīgi un tikai ar noteikumu, ja zeme ir pieprasīta pastāvīgai lietošanai līdz 1991. gada 20. jūnijam zemes reformas pirmās kārtas ietvaros.

Lieki piebilst, ka šie nosacījumi ir īpašuma augstākie kritēriji, etaloni vispārākā pakāpē. Ar nesamierināmu bezspēcību ir jāatzīst, ka dažādu režīmu amatpersonu pieņemtie tiesību akti

jam, ir pakļauti inventarizācijai un ierakstāmi zemes grāmatā kā attiecīgās pašvaldības nekustamais īpašums, tas ir, atrodas pašvaldības pārziņā. Taču tā nenotika. Lielu daļu no šīm zemēm un mežiem okupēja valdošā režīma amatpersonas, turklāt ar tādu alkatības kapacitāti, ka, cik zinu, no vairāk nekā pustūkstoša hektāriem šādu mežu zemesgrāmatā uz Neretas novada Zalves pagasta pašvaldības vārda netika ierakstīts neviens hektārs. Tie visi, pēc manām domām, prettiesiski, pretlikumīgi un pretvalstiski tika sadalīti pašiem, radiem un draugiem.

Prettiesiski tādēļ, ka amatpersonām nav tiesību okupēt un piesavināties pašvaldībām piekritīgos zemju un mežu īpašumus. Pretlikumīgi tādēļ, ka spēkā esošais likums nosaka darījumus veikt tikai ar to zemi, uz kuru īpašuma tiesības ir nostiprinātas zemesgrāmatā.

Pretvalstiski tādēļ, ka Saeima Latvijā nav pieņēmusi tādu likumu, kurš garantētu ieceltām (pagastu Zemes komisijas priekšsēdētāji) vai vēlētajām amatpersonām tiesības okupēt

un piesavināties pašvaldībām piekritīgo zemju un mežu īpašumus.

Atbildīgās valsts amatpersonas pašvaldībām okupētos mežus un zemi pretvalstiski noformēja zemesgrāmatās kā savus personīgos īpašumus ar visām no tā izrietošām sekām (vislielākā slepenība komercnoslēpuma aizsegā, pilnīgs informācijas tabu par tiem, pilnīga nepaļaušanās jau minēto Privatizācijas un Civillikuma prasībām, kā arī citiem tiesību aktiem, ko akceptējuši Latvijas valsts), tādējādi liekot oficiāli noformētus pamatus jaunam politiskam veidojumam – "valsts valsti" Latvijas lauku apvidos un tiesu sistēmā.

Daru zināmu, ka par vienu un to pašu jautājumu – par Neretas novada Zalves pagasta pašvaldības piederīgo mežu nu zemju okupāciju – jau daudzu gadu garumā ir notikušas ap desmit dažādu līmeņu tiesu sēdes, no kurām divas bija tikai tādēļ, lai tiktu ierosināta lieta kā tāda (14.11.2005.).

Administratīvās rajona tiesas tiesnese vienpersonīgi noteica savu personīgo "likumu", kura redak-

cija paredz zemes reformu veikt tikai vienā kārtā – pirmajā, ko pamatojusi, manuprāt, ar prātam neapveramu melu bāzi, kas viņai ļauj mani apmelot un citādi pazemot, cieši sadarbojoties ar Zalves pagasta pašvaldības vadītāju nolūkā, lai tikai "Zalves Katina" nenāktu gaismā.

Piebildīšu, ka deviņu tiesnešu, arī 3 senatoru lēmumi, atstāja negrozītu Administratīvās rajona tiesas tiesneses lēmumu (30.10.2006.).

Izmantojot savas tiesības uz aizstāvību, uz vārda un preses brīvību, uz sava pilsoņa pienākumu – neļaut apgānīt Latvijas Republikas valstiskumu, kā to praktizējis šis 10 tiesnešu grupējums, lūdzu nepiemērot nekādus ierobežojumus masu mediju izdevējiem par manu publisko vērsanos pie Latvijas sabiedrības, ļaujot tās pilsoņiem paust savu viedokli (Par publikācijā minētajiem faktiem atbildīgs ir tās autors!).

[..] Kā Latvijas patriots es nevaru samierināties ar domu, ka blakus diviem procentiem no Latvijas teritorijas, kas tika izbaro-

ta "sprāguša ēzeļa ausu" īpašniekam, nesalīdzināmi lielākos apjomos mežonīgā steigā tiks pievienota lauku apvidus zeme, kuru attiecīgu režīmu amatpersonas ir okupējušas un izkrāpušas attiecīgām pašvaldībām.

Atliek tikai secināt, ka to pašu varētu attiecināt arī uz pilsētu zemēm, jo prettiesiski, pretlikumīgi un pretvalstiski iegūts īpašums ir pielīdzināms zagtai lietai, no kuras pēc iespējas ātrāk ir jātiek valā, to pārdodot vai ieķīlājot. Tādēļ kategoriski protestēju: **rokas nost no pašvaldībām okupētajiem mežiem un zemēm, rokas nost no tirgošanās ar Latvijas zemi ārpus Latvijas robežām, ko Latvijas strēlnieki ir izkarojuši, slacidami savām asinīm!**

[..]

D. Zālītis
Aizkrauklē

"DDD" redakcijas piebilde. D. Zālītis rakstu iesūtīja kā atklātu vēstuli Ministru prezidentam V. Dombrovskim. Ņemot vērā politiskās izmaiņas valdībā, vēstule ir publicēta saīsināti.

UPURA SALIEDĒŠANĀS AR VARMĀKU IR BEZDIEVĪBA

Labdien, cien. laikrakst "DDD"!

2013. gada 20. decembrī pēc a.god. J.Vanaga intervijas televīzijā – LNT rīta raidījumā, kurā cien. arhibīskaps aicināja Latvijas sabiedrību uz saliedēšanos, es viņam nosūtīju šādu aicinājumu. Šo aicinājumu vēlos darīt zināmu arī visiem "DDD" lasītājiem. Kā piebildi vēlos minēt, ka nekādu atbildi no cien. arhibīskapa joprojām neesmu saņēmis...

AICINĀJUMS ARHIBĪSKAPAM JĀNIM VANAGAM

Labdien, cien. arhibīskaps, Jāni Vanaga kungs!

20. decembra rītā "LNT" TV kanālā Jūs savā runā aicinājāt Latvijas sabiedrību uz saliedētību. Kāda gan sabiedrības saliedētība ir iespējama ar joprojām diemžēl nenovērtējam okupācijas un kolonizācijas sekām?!

Okupācija, kā zināms, bija un ir rupjš, iepriekš rūpīgi izplānots un tad ciniski īstenots starptautisks noziegums, kuram nav noilguma. Ja bija okupācija, tad, loģiski, bija arī šī nozieguma īstenotāji. Kādas gan kopīgas vērtības ir iespējamās upuriem ar slepkavu?

Dievs ir Mīlestība, un Dievs vispirms ir arī Taisnīgs un Godīgs! Šajā bēdīgi slavenajā gadījumā visas

šīs piesauktās pamatvērtības tiek aizmirstas, ignorētas un apietas no daudzo un dažādo cilvēku puses. Tāpat, arhibīskapa kungs, arī Jūs nerunājat un nenosaucaut lietas to istajos vārdos, Jūs noklusējat par latviešu tautai vitāli vis svarīgāko, visbūtiskāko tās pastāvēšanai un attīstībai, bet cilvēki Jūs(os) klausās, gaida un cer sagaidīt!... No kā gan Jūs baidāties? Dieva kalpam tā neklājas darīt!... Klusēšana taču ir piekrišana, atbalsts meliem!

Ne reizi šajos 4. maija režīma valdīšanas laikos latviešu tauta nav tikusi uzrunāta kā valsts nācijai piederīga. Kā zināms, pasaulē taču ir franču, nevis Francijas tauta; ir poļi, nevis Polijas tauta, u.tml., bet joprojām okupētajā un kolonizētajā, pazemotajā

Latvijā no dažādām tribēm nēm ir jādzird un jāklausa šī nihilistiskā uzruna: "Latvijas tauta!" Nevēlos Jums lasīt vēstures kursu, nedz arī ielaisties dziļā polemikā, debatēs... Taču vēlējos Jūs aicināt un atgādināt: ja godīgi, tad līdz galam! Neviens pāridarītājs latviešu tautai joprojām nav lūdzis piedošanu, nav atvainojies par prātam neapveramajām zvēribām un noziegumiem pret to! Neviens nav izteicis nožēlu! Uz šāda fona runas par kaut kādu saliedētību, maigi izsakoties, ir ne vairāk un ne mazāk, bet ciniskas!

Visa šī īstenotā integrācija-naturalizācija ir kārtējais ciniskais, līdz šim vēl nebijis eksperiments, kurš nevis novērš postošās okupācijas-kolonizācijas sekas, bet gan tās prettiesiski un amorāli leģitimē! Vai Jūs kā Dieva kalps tiešām to nesaprotat? Kam gan Jūs kalpojat un ko sludināt, ja ignorējat lietu patieso kārtību?

Latviju – mūsu dārgo Tēviju – 1918. gada 18. novembrī sūrās un asiņainās kaujās nodibināja un izcīnīja latvieši – mūsu senči! Viņi šo valsti dibināja sev, savām vajadzībām, savām ērtībām, saviem bērniem un nākamajām latviešu

paaudzēm. Šodien šis svētums tiek piesmiets un zaimots tieši ar nenovērtējam okupācijas-kolonizācijas sekām. Mēs kā nācija neesam nevienam parādā, bet mums nez kāpēc nemitīgi būtu jātaisnojas varmācības priekšā?!

Dievs mums šo teritoriju, šo zemi ir atvēlējis jau 4000 gadus pirms mūsu ēras un no 1918. gada 18. novembra ļāva te būt saimniekiem un laimēdiet... Tālāk diemžēl sekoja tik bēdīgi zināmais... Vēlos Jūs silti sveikt kārtējos Ziemassvētkos – Kunga dzimšanas dienā – un aicināt ieklausīties savā sirds balsī, lai neklūdīgi, dziļā mīlestībā un pazemībā sekotu Dieva aicinājumam, Viņa Mācībai tā patiesajā, vienīgajā, visdziļākajā būtībā, nevis puspatiesībās, kas ir ne vairāk un ne mazāk kā tie paši meli.

Saticība, miers, labklājība (par laimi nemaz nerunājot) nav panākami, nav sasniedzami demagoģijā un melos vai ar to palīdzību, kā tas tik bieži notiek tagad šeit, mūsu izmocītajā Latvijā. Domāju, tas nav tik grūti, lai saprastu... Gods Dievam Augstībā, miers virs zemes un cilvēkiem labs prāts!

Cienā,
Uldis Deigelis

Arhibīskaps Jānis Vanags (pirmais no kreisās) Rīgas sinagogas atklāšanas pasākumā 2009. gada augustā.

Barikāžu dalībnieks, triju pieaugušu bērnu tēvs, latviešu strēlnieka mazdēls ar 38 g. nepārtrauktu darba stāžu un 57 g. jauns, Liezeres jaunatjaunotās luterāņu baznīcai veltītās lūgšanas autors

Madonā

Veiksmes stāsts

Viss vienos melos un zagšanā, Cēla un tīra – tik pat kā nekā! Viltvārzi ūdeni aumaļām lej, Neatstāj pāri pat puķītei...

Kā gan te mēģināt labākiem kļūt, Ja sistēma tāda, kam pamati trūd?... Veltīga cenšanās, liksmība, prieks, Kur normāliem ierādīts: tu esi lieks!

Ja tu vēl spēji šie noderīgs būt – Draugiem un radiem – sevīm varbūt?... Tad celies, un eji, lai šakāļi kauc, Bez liekuļiem tālāk mūs dzīve sauc!

Uldis Deigelis

VĒSTULE

KAD ATGRIEZĪSIES
SAPRĀTS?

Sveicināti!

Izturību un veiksmi jūsu kaujinieciskajam kolektīvam sabiedrības rekultūrēšanas pasākumos, restaurējot latviešu vēsturisko atmiņu, kuru 20 gados no apziņas ir izskalojuši sorosisti!

Sazombēto un infantilo latviešu klanīšanās un nacionālo vērtību devalvēšana man izraisīja satirisku noskaņu:

*“Zilā putna” vietā – “zilais” zirgs.
Appipēti bāleliņi – Dieviņš nīrgs.
Latvju “elite” mugurā raušas,
Uz Briseles zilo lagūnu pošas,
Jo atnāks pie urnām tak aušas,
Ar solījumiem piebārstītas “tašas”.*

ATKLĀTA VĒSTULE

Eiropas Komisijas pārstāvniecības Latvijā vadītājam I.Šteinbukas k-dzei

Lūdzu novērst sociālo genocīdu pret tautu Latvijā! Saeimas “Koalīcijas padomes” valdošās partijas “Vienotība” autoritārā vadības stilā (ar S.Aboltīņu priekšgalā) tika panākts, ka Saeimā netiek ratificēta Eiropas Sociālā harta pilnā apjomā. Rezultātā tika ielikti nosacījumi sociālās nevienlīdzības palielināšanai un nabadzības pieaugumam.

Pašlaik partija “Vienotība” liekulīgi “cīnās” ar pašu radītajām likumsakarīgajām sekām, populisma lozungus izmantojot priekšvēlēšanu periodā.

Lūdzu ar Jūsu starpniecību pasūtīt Santa Klausam nogādāt “Vienotībai” saprātu, bet man – izbeigt baudīt “Vienotības” saprāta trūkuma dēļ radītās sociālās sistēmas izrietošās sekas, kas izpaužas cilvēktiesību pārkāpšanā, liedzot cilvēka cienīgus dzīves apstākļus. Pieņemto diskriminējošo normatīvo aktu rezultātā man ir liegta elektrības padeves atjaunošana jau ilgāk nekā pusotru gadu, un es esmu spiests dzīvot sveču gaismā.

Ar cieņu,
Aleksandrs Plinta
Zemessardzes veterāns

KLŪDAS LABOJUMS

Laikraksta 1(303) numurā 6. lpp. publicētajā rakstā “Brīvība? Taisnīgums? Demokrātija?” parakstam zem bildes bija jābūt šādam:

*“Vaira Viķe-Freiberga 2005. gada 9. maijā
Maskavā priecējās kopā ar Krievijas
prezidentu Vladimiru Putinu.”*

**LNF bankas konts
ziedojumiem laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)
Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
konts: LV40HABA0551034053378

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2014

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

“EURODZIMTBŪŠANA” JEB “MODERNĀ VERDZĪBA”

Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa
komandieris

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

EKSPRO- PRIĀCIJAS DRAUDS KĀ “BURKĀNS UN PĀTAGA” MANIPULĒŠANĀ

Modernās valsts iekārtas skeletu veido dzimtbūtnieciskās un verdziskās attiecības, starp kurām tādu regulējošu “burkāna un pātagas” lomu spēlē “ekspropriācija” – šī jēdziena plašākajā un brutālākajā nozīmē. Padomju iekārtas laikā sociālistiskais dzimtilcivēks tika uzturēts kā tāds darba lopiņš: ja kāds nestrādāja viņu, tas ir, vergturu, labad, tad to sodīja par “*tunejadstvo*”. Tomēr padomju laikos cilvēkiem maz ko varēja atņemt, jo nekas jau vairāk par “maiku” un “trusikiem” nepiederēja, bet, ja kāda mantiņa arī parādījās, to varēja konfiscēt (ar protokolu vai bez tā, vai 1 rubli protokolā, bet 99 rubļiem kabatā...).

Turpretī liberālisma verdzības apstākļos vairs jau nerunājam par konfiskāciju – atņemšanu par labu valstij, bet gan tieši par ekspropriāciju – atņemšanu par labu vergturiem (elitei un oligarhiem). Ekspropriāciju es uzskatu par dziļāku, nežēlīgāku jēdzienu un praksi nekā konfiskāciju.

Vienmēr var pasolīt, var atņemt. Piemēram, piesola pacēlāju “Stikla kalnā” – vergs nobalso, un pēc tam nākošajā dienā tautai atņem vienu miljardu no viena iekrātā miljarda. Tas bija konkrēts piemērs, bet ar “Ekspropriāciju” es šajā gadījumā domāju visu plašo varmācīgo pasākumu kompleksu, kurš ir izvērts pret cilvēkiem, sākot ar “ekspropriāciju” garīgajā sfērā: **obligāto pašcenzūru, personiskās brīvības nolaupīšanu, pašapziņas aptumšošanu; gan arī fizisko ekspropriāciju: zemes atņemšanu ar nodokļu un sodu palīdzību, sētas vai dzīvokļa atņemšanu ar komunālo un citu pakalpojumu maksājumiem, tarifu manipulāciju un beidzot ar “brīvprātīgo” politisko deportāciju aiz Latvijas robežām.**

KAS IZGUDROJA ŠĀDU VERDZĪBU- DEMOKRĀTIJU?

Vergturu laikos – senajā Šumērā, Ēģiptē, Grieķijā, Romā – tika ieviesta verdzība, jo visi nevarēja būt pārvaldnieki un priesteri, kādam vajadzēja arī strādāt. Pirms okupācijas tās bija baltu-āriešu tautu zemes, un tur verdzība nepastāvēja. Verdzība ar laiku

izplatījās arī tajās zemēs, kuras bija pārnēmuši hīmie un hibrīdie etnosi.

Ja Šumērā un Ēģiptē bija brutāla verdzība, tad antīkajā Grieķijā jau izgudroja demokrātiju, tāpēc ka viņiem vajadzēja modernu verdzību, jo nevarēja taču cilvēkus vadīt apkārt ķēdē (ķēditē) vai kakla siksnā piesietus, vajadzēja, lai viņi kaut arī vagara uzraudzībā, taču paši jau “demokrātiski”

“Mēs, latvieši Latvijā, arī esam modernie vergi varu sagrābušajai Latvijas “Elitei”, oligarhiem, svešzemju investoriem, kolonizatoriem...”

staigātu... Tādējādi mūsdienu verdzība nav šodien izdomāta, tā nav mūsdienīgu izgudrojums.

Varbūt ir piemirsts, bet moderno verdzību *de facto* iesāka grieķi, nevis šodienas eirokrāti. *Kas ir grieķi un kā viņi radās? Kāpēc antīkajās skulptūrās attēlotie grieķi nemaz nelīdzinās mūsdienu grieķiem un mūsdienu grieķietes nelīdzinās afrodītēm, vai arī itāļi – romiešiem statujās? Nelīdzinās tāpēc, ka tās ir*

baltu-āriešu tautu – pelāgu, etrusku, umbru, osaku, sikānu, sīkuļu, illīriešu, trākiešu statujas. To sīkāk apskatīsim atsevišķā rakstā, bet šajā svarīgs ir tas fakts, ka senie grieķi un romieši iekaroja baltu-āriešu civilizāciju, kura bija tikumiski daudz augstāka par viņiem.

Par to, kas ir demokrātija, esmu jau aprakstījis rakstā “Dēmokrātija” (“Zintnieks”, Nr.363-367). Tā ir manipulēta pūļa – vairātas vara, kur vergtūra lomu spēlē **pūļa manipulators**. Demokrātija arī ir tā pati pieminētā grieķu modernā verdzība. Grieķiem par skolotājiem vergiem, dziedniekiem vergiem kalpoja baltu tautas pelāgi, kurus viņi bija pakļāvuši, bet, kad romieši iekaroja Grieķiju, paši grieķi kļuva par vergiem-skolotājiem romiešu patriciešu mājās. Šodien latvieši ir par vergiem-ārstiem, mājas vergiem, lauka vergiem

Turpmāk vēl...

*Raksts tiek
publicēts saīsināti*

“Tādiem jēdzieniem kā tauta un dzimtene ir jādodas uz vēstures mēslaini,” esot paziņojis Van Rompejs